

บทที่ 4

อุปสรรค และผลกระทบต่อการพัฒนาเครือข่ายอินเทอร์เน็ตในส.ป.ป.ลาว

ในบทนี้จะกล่าวถึงรายละเอียดของปัจจัยต่างๆ ที่เป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาเครือข่ายอินเทอร์เน็ตในส.ป.ป.ลาว ทั้งปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจ การลงทุนจากต่างประเทศ ปัจจัยทางการจัดการของภาครัฐ และหน่วยงานต่างๆ ที่มีหน้าที่รับผิดชอบต่อการพัฒนาเครือข่ายอินเทอร์เน็ตในประเทศ ปัจจัยด้านสังคม ตลอดจนปัจจัยทางการศึกษาของคนในชาติ ก่อนที่จะกล่าวถึงผลกระทบต่างๆ ที่เกิดขึ้นของการพัฒนาเครือข่ายอินเทอร์เน็ตในลำดับต่อไป

4.1 ปัจจัยที่เป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาเครือข่ายอินเทอร์เน็ตในส.ป.ป.ลาว

สภาพปัญหาของการพัฒนาอินเทอร์เน็ตในส.ป.ป.ลาวที่เกิดขึ้นในปัจจุบันก็เป็นปัญหาที่เกิดขึ้นกับประเทศที่กำลังพัฒนาเครือข่ายอินเทอร์เน็ตโดยทั่วไปเช่นความตื่นตัวในการใช้งานอินเทอร์เน็ตของคนในประเทศ ความรู้ความสามารถของบุคลากรภายในประเทศ การศึกษาของคนในชาติ งบประมาณ และเงินลงทุนต่อเรื่องการพัฒนาเครือข่ายอินเทอร์เน็ต รวมไปถึงปัญหาด้านเทคนิควิทยาการ การพัฒนาระบบโทรคมนาคมในประเทศที่ยังไม่ดีเพียงพอต่อการความต้องการของประชากรในประเทศทำให้การบริการไปได้ไม่ทั่วถึง ซึ่งมีผลที่ตามมาคือเกิดความเหลื่อมล้ำในการเข้าถึงเทคโนโลยีสารสนเทศขึ้นในแต่ละพื้นที่อย่างเห็นได้ชัด

จากการศึกษาพบว่าปัจจัยสำคัญที่เป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาเครือข่ายอินเทอร์เน็ตในส.ป.ป.ลาวแบ่งออกเป็นเรื่องต่างๆ ดังต่อไปนี้

4.1.1 ปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจ

4.1.2 ปัจจัยทางการจัดการของภาครัฐ

4.1.3 ปัจจัยทางการศึกษา

4.1.4 ปัจจัยทางสังคม

4.1.1 ปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจ

ปัจจัยด้านนี้เป็นปัจจัยที่สำคัญ และมีเรื่องละเอียดที่เป็นส่วนประกอบภายในอีก อาทิ เช่น การจัดสรรงบประมาณในการพัฒนาประเทศของภาครัฐในกระทรวง ทบวง กรม ต่างๆ การลงทุนทำธุรกิจด้านโทรคมนาคมของนักลงทุนทั้งจากใน และนอกประเทศ และเรื่องของรายได้ของคนในประเทศ รวมทั้งราคาของสินค้าและบริการทางด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ และการสื่อสารภายในส.ป.ป.ลาว

- การจัดสรรงบประมาณจากภาครัฐ

งบประมาณแผ่นดินที่รัฐบาลลาวจัดสรรออกมาให้กับการพัฒนาในภาคเศรษฐกิจนั้น โดยเฉพาะในส่วนของการสื่อสาร ถึงแม้จะมีปริมาณที่มาก (ดังตารางที่ 4.1) แต่ก็ไม่เพียงพอต่อความต้องการในด้านการพัฒนาระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ตในประเทศ เหตุเพราะการที่ลาวต้องจัดสรรงบประมาณในการพัฒนาไปให้กับส่วนอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับระบบสาธารณูปโภคพื้นฐานภายในประเทศก่อนเป็นสำคัญ อาทิเช่นการให้บริการด้านระบบคมนาคมในประเทศ การพัฒนาระบบไฟฟ้า น้ำประปา และระบบโทรศัพท์ให้ทั่วถึงแก่คนในชนบท ซึ่งทั้งหมดเป็นการให้บริการทางโครงสร้างสาธารณูปโภคพื้นฐานที่จำเป็นมากกว่า และจำเป็นต้องใช้งบประมาณจำนวนที่มากกว่าด้วย

ตารางที่ 4.1 การจัดสรรงบประมาณของส.ป.ป.ลาวในแต่ละส่วน

หน่วย: ร้อยละ

ปี	1996-1997	1997-1998	1999-2000
ภาคสังคมและวัฒนธรรม	17	17	11
- การศึกษา	8	7	5
- สาธารณสุข	3	6	3
- แรงงาน และสวัสดิการสังคม	4	3	1
- สารสนเทศ และวัฒนธรรม	2	1	1
ภาคเศรษฐกิจ	76	75	79
- การเกษตร และป่าไม้	13	22	13
- อุตสาหกรรม	17	13	4
- การสื่อสาร	46	40	62

อาคาร และสำนักงานต่างๆ	4	2	6
การพัฒนาชนบท และอื่นๆ	4	6	4
รวมทั้งหมด	100	100	100

ที่มา: UNDP, National Human Development Report Lao PDR 2001.

อย่างไรก็ดีเมื่อนำงบประมาณแผ่นดินทั้งหมดมาแบ่งจัดสรรให้แก่กระทรวงแล้วจะพบว่าส.ป.ป.ลาวได้ให้ความสำคัญต่อการพัฒนาระบบสาธารณูปโภคพื้นฐานในประเทศเป็นอย่างมาก (ดังตารางที่ 4.2) โดยกระทรวงคมนาคม ขนส่ง ไปรษณีย์ และก่อสร้างได้รับงบประมาณสูงถึงร้อยละ 30.6 ของงบประมาณแผ่นดินทั้งหมด แต่งบประมาณส่วนใหญ่จะถูกนำไปใช้ในการสร้างระบบคมนาคม ขนส่งภายในประเทศมากกว่า ซึ่งต้องใช้เงินในการพัฒนามาก และเป็นส่วนสำคัญในการสร้างความกินดีอยู่ดีของคนในประเทศ และช่วยดึงดูดนักลงทุนชาวต่างประเทศเข้ามาลงทุนในประเทศให้มากยิ่งขึ้น

ตารางที่ 4.2 การจัดสรรงบประมาณของส.ป.ป.ลาว ในแต่ละกระทรวง

หน่วย: พันล้านกีบ

ปี	1996-1997	1997-1998	1999-2000	สัดส่วนในปี 1999-2000
งบประมาณแผ่นดินทั้งหมด	405	513	2,777	100.00 %
งบประมาณรวมในส่วน ของกระทรวงต่างๆ	284	357	1,928	-
กระทรวงคมนาคม ขนส่ง ไปรษณีย์ และก่อสร้าง*	67	109	850	30.60 %
กระทรวงการคลัง	1	2	394	14.18 %
กระทรวงกลาโหม	49	54	224	8.06 %
กระทรวงมหาดไทย	15	17	78	2.80 %
กระทรวงศึกษาธิการ	31	37	69	2.48 %
กระทรวงอุตสาหกรรม	44	45	55	1.98 %
กระทรวงแรงงาน และสวัสดิการ สังคม	19	15	54	1.95 %
กระทรวงเกษตร	11	18	48	1.72 %
กระทรวงพลังงาน และวัฒนธรรม	8	6	48	1.72 %

กระทรวงการต่างประเทศ	5	18	47	1.69 %
สำนักนายกรัฐมนตรี*	25	18	39	1.40 %
กระทรวงสาธารณสุข	9	17	12	0.43 %
State Planning Committee	0	0	9	0.32 %
กระทรวงยุติธรรม	0	1	1	0.03 %
กระทรวงพาณิชย์	0	0	1	0.03 %
* กระทรวงที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการพัฒนาเครือข่ายอินเทอร์เน็ต				

ที่มา: UNDP, National Human Development Report Lao PDR 2001.

- อุปสรรคของนักลงทุนจากต่างประเทศ

ระหว่างปีค.ศ. 1988-1996 มีการลงทุนจากต่างประเทศทั้งหมด 616 โครงการ มีมูลค่ารวม 6,689.2 ล้านดอลลาร์สหรัฐ โดยมีการลงทุนในด้านการผลิตพลังงานไฟฟ้า 7 โครงการ มีมูลค่ารวม 4,500 ล้านดอลลาร์สหรัฐ และอันดับรองลงมาได้แก่ การลงทุนด้านโรงแรมและการท่องเที่ยว และการสื่อสารโทรคมนาคม ดังตารางที่ 4.3

จะเห็นได้ว่าการลงทุนจากต่างประเทศจะเน้นในเรื่องของการผลิตพลังงานไฟฟ้ามากกว่า คิดเป็นสัดส่วนมากถึงร้อยละ 66 ของการลงทุนในสาขาต่างๆทั้งหมด เพราะว่าส.ป.ป.ลาวมีศักยภาพในการผลิตกระแสไฟฟ้าจากพลังงานน้ำ รวมทั้งการมีประเทศไทยเป็นตลาดการส่งออกพลังงานไฟฟ้าที่สำคัญ

สำหรับเหตุผลที่การลงทุนในด้านการโทรคมนาคม และการขนส่งมีอยู่น้อยเพราะจำนวนประชากรน้อย และการกระจายของประชากรมีมากประชากรส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในเขตชนบท รวมทั้งรายได้ของประชากรในประเทศยังต่ำอยู่ ทำให้การลงทุนในด้านนี้ไม่คุ้มค่า เพราะต้องใช้ทุนจำนวนมากในการวางโครงข่ายการติดต่อสื่อสารให้ครอบคลุม ขณะนี้ อยู่ระหว่างการวางโครงสร้างพื้นฐาน ให้ครอบคลุมทั่วประเทศ จากเหนือ ลงใต้ และเชื่อมไปถึงกัมพูชา เป็นสายเคเบิลใยแก้ว (Fiber optic) ลงทุนโดยใช้เงินกู้จากจีน ให้สัมปทานกับบริษัทลาวโทรคมนาคมเป็นระยะเวลา 25 ปี รวมทั้งส.ป.ป.ลาวมีสภาพภูมิประเทศซึ่งส่วนใหญ่เป็นภูเขา เป็นอุปสรรคสำคัญในการวางสายโทรศัพท์

ตารางที่ 4.3 การลงทุนจากต่างประเทศในสาขาต่างๆ ที่ได้รับการอนุมัติตั้งแต่ปีค.ศ.1988-1997

สาขา		เหรียญสหรัฐ	สัดส่วนร้อยละ
1	พลังงานไฟฟ้า	4,500,820,000	65.93
2	โรงแรมและการท่องเที่ยว	605,228,232	8.87
3	การโทรคมนาคม และการขนส่ง*	562,355,997	8.24
4	อุตสาหกรรม และหัตถกรรม	480,748,028	7.04
5	อุตสาหกรรมป่าไม้	165,522,632	2.42
6	เหมืองแร่ และน้ำมัน	129,135,764	1.89
7	ธนาคาร และการประกันภัย	73,800,000	1.08
8	สิ่งทอ และเสื้อผ้าสำเร็จรูป	71,956,130	1.05
9	การค้า	64,805,713	0.95
10	อุตสาหกรรมเกษตร	61,702,921	0.90
11	การก่อสร้าง	60,233,566	0.88
12	การบริการ	45,269,554	0.66
13	บริการให้คำปรึกษา	5,066,750	0.07
รวม		6,826,645,287	100.0
*สาขาที่มีส่วนเกี่ยวข้องต่อการพัฒนาเครือข่ายอินเทอร์เน็ต			

ที่มา: Permanent of Office of the FIMC อ้างใน สุรัชย์ ศิริไกร, 2541.

อุปสรรคของนักลงทุนจากต่างประเทศที่สำคัญอีกสิ่งคือรัฐบาลลาวไม่สามารถควบคุมอัตราเงินเฟ้อ และค่าเงินกีบให้มีเสถียรภาพได้ ดังตารางที่ 4.4 และ 4.5

จากทั้ง 2 ตารางจะเห็นได้ว่าทั้งอัตราเงินเฟ้อ และอัตราแลกเปลี่ยนของส.ป.ป.ลาวมีความผันผวนสูงสร้างความไม่เชื่อมั่นในการลงทุนให้แก่นักลงทุนต่างชาติ โดยเฉพาะการลงทุนทางด้านโทรคมนาคมเท่านั้น แต่จะกระทบไปถึงการลงทุนในด้านอื่นๆของนักลงทุนต่างชาติ อีกด้วย

ตารางที่ 4.4 อัตราเงินเฟ้อของส.ป.ป.ลาว และประเทศไทย

ปี	1998	1999	2000	2001	2002	2003
ส.ป.ป.ลาว	87.4	134.0	27.0	7.8	10.6	7.0
ประเทศไทย	8.1	0.3	1.6	1.6	0.7	1.3

ที่มา: Asian Development Bank 2003.

ตารางที่ 4.5 อัตราแลกเปลี่ยนเงินตราของส.ป.ป.ลาว และประเทศไทยเมื่อเทียบกับ 1 เหรียญสหรัฐ

ปี	1996	1997	1998	1999	2000	2001
ส.ป.ป.ลาว (กีบ)	926.1	1,259.5	3,296.2	7,108.2	7,845.8	8,871.0
ประเทศไทย (บาท)	25.3	31.4	41.4	37.8	40.2	44.5

ที่มา: Asian Development Bank 2002.

ประเด็นต่อมาในด้านเศรษฐกิจคือพื้นฐานของระบบธนาคารพาณิชย์ในประเทศไทยยังอยู่ในระดับพื้นฐาน เพิ่งเริ่มนำระบบเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้เมื่อค.ศ. 1998 แต่ยังไม่ใช้ระบบที่ให้บริการลูกค้า ทำให้เกิดความล่าช้า รวมทั้งยังเป็นระบบที่ไม่สามารถเชื่อมกับระบบสากลได้ จึงยังทำธุรกรรมอิเล็กทรอนิกส์ และให้บริการ ATM ไม่ได้

กลไก และโครงสร้างพื้นฐานของระบบธนาคารพาณิชย์ลาวในปัจจุบันยังไม่สามารถรองรับการพัฒนาในระบบเทคโนโลยีสารสนเทศได้ ขณะนี้อยู่ระหว่างปรับระบบบัญชีสู่มาตรฐานสากล การทำธุรกรรมทางการค้า ส่วนใหญ่เกือบ ร้อยละ 80 ยังใช้เงินสด ความเข้าใจเรื่องการใช้เช็คยังมีน้อย เป็นปัญหาให้การใช้บัตร ATM และบัตรเครดิตภายในประเทศ ยังไม่คุ้มกับต้นทุนค่าใช้จ่าย เนื่องจากประชาชนส่วนใหญ่มีรายได้ต่ำ (ดังตารางที่ 4.6) และเห็นได้จากนักศึกษาที่จบจากมหาวิทยาลัยมาใหม่จะมีรายได้เริ่มต้นที่ 100,000 กีบ หรือประมาณ 400 บาท (วิภา อุดมฉันท, 2544: 186)

ตารางที่ 4.6 รายได้ประชากรต่อคนต่อปี (Real GDP per Capita) ของส.ป.ป.ลาว และประเทศไทย

หน่วย: เหรียญสหรัฐ

ปี	1999	2000	2001
ส.ป.ป.ลาว	1,471	1,575	1,620
ประเทศไทย	6,132	6,402	6,400

ที่มา: UNDP, Human Development Report 2003.

ธนาคารแห่งประเทศไทย (Bank of Lao PDR) ซึ่งเป็นธนาคารกลางผู้รับผิดชอบการพัฒนา ระบบธนาคารพาณิชย์ และกำกับนโยบายการเงินของประเทศมีกำลังคนจำกัด ปัจจุบันได้รับความช่วยเหลือจากธนาคารเพื่อการพัฒนาแห่งเอเชีย (ADB) ในการจัดหาผู้เชี่ยวชาญมาพัฒนาปรับระบบบัญชีธนาคาร และเสริมสร้างศักยภาพของพนักงาน ในอดีตเคยมีความร่วมมือกับธนาคารแห่งประเทศไทยอย่างใกล้ชิดในยุคก่อนเกิดวิกฤตเศรษฐกิจ (ก่อนปีค.ศ. 1997) ขณะนี้อยู่ระหว่างวางแผนเสนอให้ใช้ประเทศไทย และผู้เชี่ยวชาญไทยในการจัดฝึกอบรมภายใต้ความช่วยเหลือของ

ธนาคารเพื่อการพัฒนาแห่งเอเชีย (ADB) เนื่องจากเห็นว่ามีความได้เปรียบด้านภาษาที่มีความคล้ายคลึงกัน ซึ่งสามารถสื่อสารกันได้อย่างดี

- ราคาสินค้าและบริการด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ

เป็นอุปสรรคเกี่ยวเนื่องมาจากรายได้ของคนในประเทศ จึงทำให้คนในประเทศมองได้ว่าราคาอุปกรณ์คอมพิวเตอร์ในประเทศมีราคาแพงมาก เช่นเครื่องคอมพิวเตอร์ที่มีสมรรถนะในระดับปานกลางราคาสูงถึง 600 เหรียญสหรัฐ เมื่อเทียบกับสัดส่วนของรายได้แล้วชนชั้นกลางปกติไม่สามารถซื้อได้เลย แต่ก็มีคนลาวบางกลุ่มเข้ามาซื้อคอมพิวเตอร์จากประเทศไทย (สัมภาษณ์ Nakorn bounchai, 14 สิงหาคม 2546)

สำหรับค่าบริการที่เห็นได้ชัดคือค่าบริการโทรศัพท์ในส.ป.ป.ลาว ไม่เอื้ออำนวยต่อการใช้งานอินเทอร์เน็ต ตามบ้านพักอาศัย เพราะการจัดเก็บค่าโทรศัพท์เป็นนาทีก ในระบบ Time Zone Metering นั้นทำให้ผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตต้องเสียค่าบริการถึง 2 ส่วนกล่าวคือเสียในส่วนของการใช้งานอินเทอร์เน็ต และเสียในส่วนของการใช้งานโทรศัพท์เพื่อติดต่อเข้าไปใช้บริการอินเทอร์เน็ตของบริษัทผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ตต่างๆ ประมาณนาทีละ 200 กีบ และบางครั้งเมื่อใช้ไปแล้วสายโทรศัพท์หลุดบ้าง หรือข้อมูลมาช้าบ้างก็มี (สัมภาษณ์ Manichan Saisuri. 12 สิงหาคม 2546)

- การไม่เปิดเสรีทางการลงทุนในภาคโทรคมนาคมของประเทศ

อุปสรรคสำคัญประการสุดท้ายของปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจ คือการไม่เปิดเสรีทางการลงทุนในภาคโทรคมนาคมของประเทศ อย่างไรก็ตามในปัจจุบันนับตั้งแต่ส.ป.ป.ลาวได้เข้าเป็นสมาชิกสมาคมประชาชาติเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ หรืออาเซียนเมื่อปีค.ศ. 1997 ส.ป.ป.ลาวได้เตรียมตัวเข้าเป็นสมาชิกอาเซียน ส.ป.ป.ลาวได้แก้ไขกฎหมายหลายฉบับนับตั้งแต่ปีค.ศ. 1991 และตั้งเป้าหมายว่าจะเพิ่มจำนวนกฎหมายจากประมาณ 30 ฉบับในปัจจุบันให้เป็น 62 ฉบับในปีค.ศ. 2000 ในจำนวนนี้มีกฎหมายการลงทุนต่างชาติซึ่งผ่านการรับรองในปีค.ศ. 1994 คือ กฎหมายป้องกันธุรกิจต่างๆ จากการแทรกแซงของรัฐบาล กฎหมายการเงินการคลัง กฎหมายศุลกากร กฎหมายภาษีอากร กฎหมายล้มละลาย และกฎหมายค้าประกัน รวมทั้งได้แปรรูปรัฐวิสาหกิจต่างๆ แต่ก็ยังคงเหลือรัฐวิสาหกิจที่เป็นของรัฐบาลกลางที่เกี่ยวข้องกับสาธารณูปโภคพื้นฐานต่างๆ เช่น น้ำประปา น้ำมันเชื้อเพลิง ไฟฟ้า โทรศัพท์ และโทรคมนาคม (สถาบันเอเชียศึกษา, 2541: 134-135)

ตัวอย่างที่เห็นได้ชัดจากอุปสรรคดังกล่าวและเป็นปัญหาต่อการพัฒนาระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ตในส.ป.ป.ลาวคือ ในช่วงระหว่างปีค.ศ. 1999-2000 บริษัทลาวโทรคมนาคม เริ่มเข้าสู่ธุรกิจผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ตในส.ป.ป.ลาว ในช่วงนั้นมีผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ตเชิงพาณิชย์อยู่แล้ว

2 ราย คือบริษัท Globenet และบริษัท Planet Computer โดยมีบริษัท Globenet เป็นผู้นำทางการตลาดอินเทอร์เน็ตในประเทศในขณะนั้น มีผู้สมัครสมาชิกอินเทอร์เน็ตกับบริษัท Globenet ทั้งหมด 1,250 คนจากจำนวนสมาชิกทั้งหมดประมาณ 1,500 คน (Uimonen, 2001: 194)

ในปีเดียวกันนั่นเอง ลาวโทรคมนาคมได้พยายามจัดวางการดำเนินงานธุรกิจให้บริการอินเทอร์เน็ตของกลุ่ม ด้วยวิธีการติดตั้งระบบโทรศัพท์ให้กับบริษัทผู้ให้บริการที่เป็นคู่แข่งล่าช้า เพราะในขณะนั้นบริษัทลาวโทรคมนาคมเป็นผู้ให้บริการโทรศัพท์พื้นฐานภายในประเทศเพียงรายเดียวในประเทศเท่านั้น และเมื่อสิ้นปีค.ศ. 2000 บริษัทลาวโทรคมนาคมก็ขึ้นเป็นผู้นำทางการตลาดอินเทอร์เน็ต โดยที่บริษัท Globenet ค่อยๆ สูญเสียสมาชิกอินเทอร์เน็ตออกไปเรื่อยๆ เดือนละประมาณ 100 คน

อุปสรรคนี้มีส่วนสำคัญมากเพราะจะเป็นตัวกำหนดปัจจัยอุปสรรคด้านเศรษฐกิจอื่นๆ ภายในประเทศเพราะ เมื่อไม่มีการผูกขาดแล้วอาจจะทำให้อัตราค่าบริการถูกลง และคุณภาพในการให้บริการด้านโทรคมนาคมของประเทศดีขึ้น และทำให้นักลงทุนจากต่างชาติเข้ามาดำเนินการธุรกิจมากยิ่งขึ้นทำให้เกิดคู่แข่ง แต่ละบริษัทจึงต้องเร่งสร้างกลยุทธ์ทางการตลาดเพื่อกระตุ้นการบริโภคของคนในประเทศ

4.1.2 ปัจจัยทางด้านการจัดการของภาครัฐ

ปัจจัยนี้เกิดจากหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับเครือข่ายอินเทอร์เน็ตของประเทศ มีหน้าที่รับผิดชอบซ้อนทับกัน และขาดการแบ่งแยกกันอย่างชัดเจน รวมไปถึงการให้บริการทางด้านโทรคมนาคมภายในประเทศไปไม่ถึงถึงกลุ่มคนที่อยู่ในชนบท จึงเป็นอุปสรรคในการพัฒนาอินเทอร์เน็ตของประเทศ

- ขาดความร่วมมือ และประสานงาน ของหน่วยงานต่างๆ

องค์กรที่มีหน้าที่รับผิดชอบด้านอินเทอร์เน็ตในส.ป.ป.ลาวนั้นในปัจจุบันมีหลายหน่วยงานที่ทำหน้าที่ดังกล่าว ที่เห็นได้อย่างชัดเจนจะมีอยู่ 3 หน่วยงานคือ กระทรวงคมนาคมขนส่ง ไปรษณีย์ และก่อสร้าง, สำนักงานวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และสิ่งแวดล้อม (Science, Technology and Environment Agency: STEA) และคณะกรรมการอินเทอร์เน็ตแห่งชาติลาว (Lao National Internet Committee: LANIC) ดังที่กล่าวไว้ในบทที่ 3 ทำให้ดูเหมือนว่าหลายหน่วยงานในส.ป.ป.ลาวมีความตระหนักถึงความสำคัญต่อเรื่องเครือข่ายอินเทอร์เน็ตภายในประเทศ แต่บทบาทความรับผิดชอบด้านอินเทอร์เน็ตของประเทศยังไม่มี การแบ่งแยกความรับผิดชอบกันอย่างชัดเจนระหว่างกระทรวงคมนาคมขนส่ง ไปรษณีย์ และก่อสร้าง และสำนักงานวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และสิ่งแวดล้อม

อย่างไรก็ตามในอดีตส.ป.ป.ลาวเคยมีแผนแม่บทด้านเทคโนโลยี และการสื่อสารซึ่งเป็นแผนในช่วงระหว่างปีค.ศ. 1996-2000 แต่ได้ขาดการพัฒนาต่อทำให้การวางแผนด้านเทคโนโลยีสารสนเทศในประเทศขาดความชัดเจน แต่ในปัจจุบันส.ป.ป.ลาวอยู่ในระยะการจัดสัมมนา และการประชุมเชิงปฏิบัติการระหว่างหลายๆ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อวางแผนแม่บทต่อไปโดยได้ขอความช่วยเหลือในการพัฒนาแผนแม่บทฯ จากองค์การความร่วมมือระหว่างประเทศญี่ปุ่น (Japan international Cooperation Agency: JICA) (Boualoykhong, C. and Phet, S., 2001: 11)

โดยในเดือนธันวาคม ปีค.ศ. 2001 รัฐบาลได้นำเสนอโครงร่างของแผนแม่บทฯ ซึ่งในแผนแม่บทฯ ที่จัดทำขึ้นใหม่จะมีสาระสำคัญครอบคลุมในเรื่องต่างๆดังต่อไปนี้ (Asia e-Learning Network, 2003: 4)

- การนำใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ และการสื่อสารในการพัฒนา และปรับปรุงเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรมของประเทศ
- ปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐานทางด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ และการสื่อสารในประเทศ
- พัฒนาทรัพยากรบุคคลด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ และการสื่อสาร

ด้วยเหตุนี้เอง โครงการต่างๆที่เกิดขึ้นในประเทศลาวทั้งทางตรงและทางอ้อม ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเทคโนโลยีสารสนเทศ และการสื่อสาร ต่างก็ได้รับการจับตามองจากหลายฝ่ายทั้งฝ่ายรัฐบาล เอกชน และองค์การความช่วยเหลือระหว่างประเทศ จะเห็นได้ว่าหลายๆหน่วยงานในแต่ละพื้นที่ จะมีหน้าที่รับผิดชอบที่ซ้อนทับกัน และมากเกินความจำเป็นในบางหน้าที่

ยกตัวอย่างเช่นกรณีการที่นักธุรกิจของลาวเองจะเปิดให้บริการร้านอินเทอร์เน็ตคาเฟ่ภายในเขตกำแพงนครเวียงจันทน์นั้นจะต้องทำการติดต่อประสานงานกับหน่วยงานต่างๆ ไม่น้อยกว่า 5 หน่วยงานไม่ว่าจะเป็นสำนักงานวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และสิ่งแวดล้อม, คณะกรรมการอินเทอร์เน็ตแห่งชาติลาว ซึ่งทั้ง 2 หน่วยงานจะมาดูแลในเรื่องการจัดตั้งและทำธุรกิจในด้านอินเทอร์เน็ต กระทรวงมหาดไทยดูแลในเรื่องความปลอดภัย กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ และวัฒนธรรมซึ่งถือว่าร้านอินเทอร์เน็ตคาเฟ่ทำธุรกิจเกี่ยวกับข้อมูล และข่าวสาร (สัมภาษณ์ Manichan Saisuri, 12 สิงหาคม 2546.)

- การให้บริการโทรคมนาคมอย่างทั่วถึง

การให้บริการอย่างทั่วถึงเป็นหน้าที่ของรัฐในการจัดหาบริการโทรคมนาคมขั้นพื้นฐานเพื่อให้ผู้ใช้บริการทุกคนสามารถเข้าถึงการให้บริการได้ โดยการให้บริการโทรคมนาคมขั้นพื้นฐานดังกล่าวนี้ต้องครอบคลุมพื้นที่ทั่วประเทศ และมีอัตราค่าบริการ คุณภาพที่สมเหตุสมผล การเข้าถึงการให้บริการโทรคมนาคมถือเป็นสิทธิขั้นพื้นฐานอย่างหนึ่งของประชาชน ยุคโลกาภิวัตน์เป็นยุคที่มีการเปลี่ยนแปลงทางด้านต่างๆ อย่างรวดเร็วไม่ว่าจะเป็นด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมือง ซึ่งการเปลี่ยนแปลงของสิ่งต่างๆ เหล่านี้อาจมีผลกระทบต่อชีวิตทั้งทางด้านบวก และลบ ดังนั้นรัฐบาลลาวซึ่งเป็นผู้ที่มีหน้าที่รับผิดชอบในการสร้างความกินดีอยู่ดีให้กับประชาชน จึงต้องมีหน้าที่ในการส่งเสริมการบริการอย่างทั่วถึงเพื่อให้ประชาชนทุกคนสามารถเข้าถึงข้อมูลที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตได้ ในทางเดียวกันการที่ประชาชนทุกคนในสังคมสามารถเข้าถึงการบริการโทรคมนาคมขั้นพื้นฐานได้ ยังช่วยให้รัฐบาลสามารถดำเนินนโยบายต่างๆ ได้อีกหลายประการ เช่นการพัฒนาเศรษฐกิจ การลดความแตกต่างระหว่างชนบทกับในเมือง และการส่งเสริมความเป็นหนึ่งเดียวของคนในชาติ

ปริมาณเลขหมายโทรศัพท์เป็นตัวอย่างหนึ่งที่เห็นได้ชัดในเรื่องของการบริการโทรคมนาคมอย่างทั่วถึงภายในส.ป.ป.ลาว และการใช้โทรศัพท์นี้ถือได้ว่าเป็นส่วนสำคัญในการพัฒนาระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ตภายในประเทศ เพราะโทรศัพท์เป็นเครื่องมือสำคัญในการเข้าถึงเครือข่ายอินเทอร์เน็ตสำหรับประเทศที่กำลังเริ่มต้นการพัฒนาระบบอินเทอร์เน็ต

อย่างไรก็ตามประเด็นสำคัญ และปัญหาการเข้าถึงบริการโทรคมนาคมในส.ป.ป.ลาว เกิดความเหลื่อมล้ำระหว่างประชากรที่อยู่ในชนบทกับประชากรที่อยู่ในเมือง โดยเฉพาะบริการพื้นฐาน

ด้านโทรศัพท์บ้าน โดยดูจากสถิติปริมาณเลขหมายโทรศัพท์ของบริษัทลาวโทรคมนาคมเมื่อปีค.ศ. 2001 พบว่าจากปริมาณเลขหมายโทรศัพท์ทั้งหมด 31,632 เลขหมายของบริษัทลาวโทรคมนาคม ประมาณ 66% อยู่ในเขตกำแพงนครเวียงจันทน์คือ 20,628 เลขหมาย และมีผู้ขอรับเลขหมายอีก 8,897 เลขหมาย ส่วนเมืองที่มีปริมาณเลขหมายมากเป็นอันดับ 2 คือเมืองสะหวันนะเขต มีปริมาณเพียง 2,635 เลขหมาย หรือคิดเป็น 8% ของเลขหมายทั้งหมดเท่านั้น และนั่นก็เป็นจุดๆ หนึ่งที่เห็นของการให้บริการทางโทรคมนาคมที่ไม่ทั่วถึง (Boualoykhong, C. and Phet, S., 2001: 20-21)

ตารางที่ 4.7 เปรียบเทียบปริมาณเลขหมายโทรศัพท์ในแต่ละแขวง ปีค.ศ. 2001

แขวง	จำนวนเลขหมายทั้งหมด	ร้อยละของเลขหมายทั้งหมด	จำนวนประชากรเมื่อปีค.ศ. 2000	จำนวนเลขหมายต่อประชากร 100 คน
พงสาลี	38	0.12	174,400	0.022
หลวงน้ำทา	446	1.41	130,900	0.341
บ่อแก้ว	50	0.16	129,600	0.039
อุดมไซ	504	1.59	239,800	0.21
ไชยะบุรี	112	0.35	332,800	0.034
หลวงพระบาง	1,573	4.97	416,100	0.378
หัวพัน	349	1.10	279,100	0.125
เชียงขวาง	506	1.61	228,800	0.221
เวียงจันทน์	361	1.14	326,900	0.11
กำแพงนครเวียงจันทน์*	20,628	65.21	597,800	3.451
บอลิคำไซ	742	2.35	186,600	0.398
คำม่วน	1,280	4.05	310,800	0.412
สะหวันนะเขต	2,635	8.33	766,200	0.344
สาละวัน	389	1.23	292,300	0.344
เซกอง	23	0.07	73,200	0.031
จำปาสัก	1,943	6.14	571,900	0.34
อัตตะปือ	53	0.17	99,400	0.053
เขตพิเศษไซสมบูน	N/A	N/A	61,700	N/A
รวม	31,632	100.00	5,218,300	0.606
*เมืองหลวงของประเทศ				

ที่มา: UNDP, 2002. และ <http://www.itu.int>

เมื่อนำมาเทียบต่อประชากร 100 คนแล้ว พบว่า ในปีค.ศ. 1995 ส.ป.ป.ลาวโดยรวมทั้งประเทศมีปริมาณเลขหมายโทรศัพท์เพียง 0.36 เลขหมายต่อประชากร 100 คนเท่านั้น มาในปีค.ศ. 2001 ปริมาณเลขหมายโทรศัพท์ได้เพิ่มขึ้นเป็น 0.606 เลขหมายต่อประชากร 100 คน ในขณะเดียวกันนั้น เมื่อเรามองแยกออกเป็นเมืองแล้วเราจะเห็นความแตกต่างของแต่ละเมืองชัดเจนมากยิ่งขึ้น กล่าวคือภายในเขตกำแพงนครเวียงจันทน์ซึ่งเป็นเมืองหลวงของประเทศ มีอัตราการมีโทรศัพท์ใช้ถึง 3.1 เลขหมายต่อประชากร 100 คน ตามตารางที่ 4.7

จากตารางดังกล่าวจะเห็นได้ว่าการบริการด้านโทรคมนาคมอย่างไม่ทั่วถึงกันอย่างชัดเจนระหว่างเขตกำแพงนครเวียงจันทน์ซึ่งเป็นเมืองหลวงของประเทศกับเมืองอื่นๆ ถึงแม้จะเป็นเมืองสะหวันนะเขตซึ่งเป็นเมืองใหญ่เป็นอันดับ 2 แต่ก็มีปริมาณการมีโทรศัพท์ห่างกับเขตกำแพงนครเวียงจันทน์อยู่ถึง 10 เท่า ทำให้มีปัญหาต่อการเข้าใช้งานในหลายๆด้าน ไม่เฉพาะแต่การใช้งานอินเทอร์เน็ตเท่านั้น ซึ่งจะรวมไปถึงการพัฒนาด้านอื่นๆ ของประเทศอีกด้วย

4.1.3 ปัจจัยทางการศึกษา

ปัจจัยทางการศึกษานี้เกิดใน 2 ส่วนที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาเครือข่ายอินเทอร์เน็ตในส.ป.ป.ลาว ส่วนแรกคือส่วนที่เกี่ยวข้องกับกระบบการศึกษา ระบบการศึกษาในส.ป.ป.ลาว ขาดแคลนอุปกรณ์และพื้นฐานความรู้สำหรับการสนับสนุนการพัฒนาความรู้ทางด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ และการสื่อสารของประเทศ ส่วนที่สองคือหน่วยงานรัฐบาลขาดแคลนผู้ที่มีความเชี่ยวชาญอย่างแท้จริงในด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ และการสื่อสาร รวมทั้งผู้ที่มีความเชี่ยวชาญในด้านการวางแผนนโยบายและแผนการพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศ และการสื่อสารของประเทศ

- การศึกษาของคนในประเทศ

ปัจจุบัน ลาวมีโรงเรียนประถมศึกษาประมาณ 8,400 แห่ง โรงเรียนมัธยมศึกษา (ทั้งระดับมัธยมต้น และ ระดับมัธยมปลาย) ประมาณ 850 แห่ง มีจำนวนนักเรียนในระดับประถมศึกษา 850,000 คน และจำนวนนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาประมาณ 315,000 คน ขณะนี้ทุกโรงเรียนไม่ได้เชื่อมต่อเข้าสู่ระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ต แต่รัฐบาลลาวมีเป้าหมายการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ และเครือข่ายอินเทอร์เน็ตเป็นเครื่องมือในการยกระดับการเรียนการสอนให้ได้ภายในปี ค.ศ. 2005 (Minges, M. and Gray, V., 2002: 16)

อย่างไรก็ตาม ส.ป.ป.ลาวประสบปัญหาทางการศึกษาประเทศเป็นอย่างมาก ซึ่งเห็นได้จากการจัดสรรงบประมาณมาให้กับการศึกษาของคนในประเทศเมื่อเทียบกับประเทศไทยซึ่งห่างกันเกือบ 4 เท่าเมื่อดูในส่วนของค่าใช้จ่ายของรัฐในการจัดสรรให้กับการศึกษาของคนในประเทศ รวมทั้งอัตราการเข้าศึกษาต่อก็มีน้อยด้วยเช่นกัน

ด้วยเหตุนี้เองทำให้อัตราการรู้หนังสือของคนในชาติจึงมีเพียงร้อยละ 78.6 เท่านั้น ต่างจากประเทศไทยที่มีถึงร้อยละ 99 (ดังตารางที่ 4.8) ปัญหาในด้านการรู้หนังสือของคนในประเทศ จึงถือได้ว่าเป็นอุปสรรคสำคัญต่อการพัฒนาอินเทอร์เน็ตในส.ป.ป.ลาว

ตารางที่ 4.8 เปรียบเทียบข้อมูลทางการศึกษาระหว่างประเทศไทย และส.ป.ป.ลาว

การรู้หนังสือ	ส.ป.ป.ลาว	ไทย
อัตราการรู้หนังสือในผู้ที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป, 2001	65.6%	95.7%
อัตราการรู้หนังสือในผู้ที่มีอายุระหว่าง 15-24 ปี, 2001	78.6%	99.0%
สัดส่วนของการเข้ารับการศึกษต่อ		
ชั้นประถมศึกษา, 2000-2001	81%	85%
ชั้นมัธยมศึกษา, 2000-2001	30%	N/A
เด็กนักเรียนที่เรียนประถมเพียง 5 ปี, 1992-1997	55%	97%
ชั้นอุดมศึกษาเฉพาะในสาขาวิทยาศาสตร์	45%	21%
งบประมาณที่ให้กับระบบการศึกษา		
ร้อยละของผลผลิตมวลรวมประชาชาติ (GNP) , 1998-2000	2.3%	5.4%
ร้อยละของงบประมาณแผ่นดินทั้งหมด, 1998-2000	8.8%	31.0%
ชั้นอนุบาล ประถมศึกษา และมัธยมศึกษา	67.8%	63.1%
ชั้นอุดมศึกษา, 1998-2000	19.8%	24.1%

ที่มา: ปรับปรุงจาก UNDP. Human Development Report 2003.

ระบบการศึกษาในระดับอุดมศึกษาภายในประเทศ มีเพียงแห่งเดียวที่มีการเรียนการสอน คีอมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว ยังไม่เอื้ออำนวยต่อการใช้งานระบบอินเทอร์เน็ตภายในประเทศ (ในปัจจุบันนักศึกษายังไม่สามารถใช้งานอินเทอร์เน็ตภายในมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาวได้ ใช้ได้เฉพาะบุคลากรเท่านั้น) และขาดการสนับสนุนในการทำงานวิจัยในเรื่องต่างๆ รวมไปถึงครูบาอาจารย์ส่วนใหญ่เป็นคนในหลักสูตรการศึกษาสมัยเก่าที่เน้นการหาข้อมูลต่างๆ ในห้องสมุด (สัมภาษณ์ Bounkham Manisri, 13 สิงหาคม 2546)

- การขาดแคลนทรัพยากรมนุษย์ทางด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ และการสื่อสาร

อุปสรรคที่สำคัญทางการศึกษาอีกประการคือ ขาดแคลนบุคลากรด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ และการสื่อสาร และต้องการความช่วยเหลือทางเทคนิควิชาการ ตั้งแต่การวางระบบ โครงสร้างพื้นฐานของประเทศให้พร้อมรับระบบเทคโนโลยีสารสนเทศ ความเห็นของผู้บริหาร ศูนย์อบรมร่วมพัฒนาเห็นว่าควรให้ความสำคัญกับการพัฒนาบุคลากรของวิทยาลัยครูเป็นลำดับแรก ในลักษณะการฝึกผู้สอน (Training the trainers) รองลงมาคือ การพัฒนาในระดับการอาชีวศึกษา ก่อนที่จะลงไปในระดับมัธยม และประถม เนื่องจากเห็นว่าการส่งเสริมและจัดทำโครงการที่ยั่งยืน

ต้องอาศัยผู้สอน และทักษะในการใช้ภาษาอังกฤษ (สัมภาษณ์ Sombath Somphone, 18 สิงหาคม 2546.)

อย่างไรก็ตาม ประเด็นที่มีความก้าวหน้ากว่าไทยในขณะนี้ คือ มีการกระจายอำนาจการบริหารการศึกษาให้กับท้องถิ่นมาตั้งแต่ปีค.ศ. 1999 กระทรวงศึกษาธิการจะดูแลเฉพาะด้านวิชาการ ทั้งนี้ท้องถิ่นจะต้องมีส่วนร่วมกำหนดหลักสูตรการเรียนการสอนส่วนหนึ่ง (ประมาณ 20%) ให้สอดคล้องกับความต้องการของประชาชนในแต่ละพื้นที่

ส่วนในเรื่องการช่วยเหลือด้านการศึกษาจากต่างประเทศส.ป.ป.ลาวได้รับความช่วยเหลือจากรัฐบาลมาเลเซีย จัดทำโครงการ Smart School ให้กับโรงเรียน 2 แห่งโดยช่วยเหลือด้านอุปกรณ์คอมพิวเตอร์ และพัฒนาจัดทำเว็บไซต์บทเรียนที่ใช้ในการสอนนักเรียน รวมทั้งรัฐบาลญี่ปุ่นได้ให้ความช่วยเหลือมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาวในการจัดตั้งศูนย์ฝึกอบรมลาว-ญี่ปุ่น (Lao-Japan Technical Training centre) ภายในคณะวิศวกรรมศาสตร์ และคณะสถาปัตยกรรมโดยมีวัตถุประสงค์ในการสอนการใช้งานโปรแกรมคอมพิวเตอร์ต่างๆ และการติดตั้งระบบเครือข่าย และการดูแลร้านอินเทอร์เน็ตคาเฟ่ (Boualoykhong, C. and Phet, S., 2001: 50)

นอกจากนี้ ยังได้รับความช่วยเหลือจากองค์กรความร่วมมือระหว่างประเทศในการพัฒนาห้องเรียนที่สอนวิชาหลัก(คณิตศาสตร์ ฟิสิกส์ ชีววิทยา และเคมี) เป็นภาษาฝรั่งเศส ตั้งแต่ระดับประถมจนถึงมัธยมปลาย ปัญหาที่พบคือรูปแบบคำสั่งบนคอมพิวเตอร์ (Computer character) สำหรับภาษาลาวยังไม่เรียบร้อย อุปสรรคสำคัญในการใช้เครื่องมือเทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการเรียนการสอน ได้แก่การจัดทำและบรรจุเนื้อหาสาระ (content) การเรียนการสอนโดยใช้เทคโนโลยีสารสนเทศเป็นเครื่องมือ การพัฒนาด้านอาชีวศึกษายังมีคุณภาพต่ำ ไม่สอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงานภายในประเทศ

อย่างไรก็ดีเมื่อส.ป.ป.ลาวเข้าเป็นสมาชิกอาเซียน รัฐบาลลาวจำเป็นต้องมุ่งเน้นในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ รวมทั้งยกระดับโครงสร้างข้อมูลด้วยการปรับปรุงระบบการศึกษาทั้งระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษา และอุดมศึกษา เปิดสถานศึกษาระดับปวช. และปวส. ให้ได้มากที่สุด พัฒนาทักษะการประกอบอาชีพของประชาชนให้สูงขึ้น รวมทั้งจะมีการจัดส่งเจ้าหน้าที่ระดับผู้บริหารในแต่ละประเภทเข้าอบรม และพัฒนาทั้งภายในและภายนอกประเทศ

พร้อมกันนี้จะมีการอบรมกลุ่มผู้บริหารงานใหม่ ในระดับต่างๆกันรวม 500 คนโดยส.ป.ป.ลาวมีเป้าหมายที่จะฝึกอบรมเจ้าหน้าที่ 1,000 คน ให้สามารถใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างดี ซึ่งขณะนี้มีเพียง 50 คนเท่านั้น (สถาบันเอเชียศึกษา, 2541: 133)

เนื่องจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ใช้ในสารสนเทศที่เผยแพร่ในอินเทอร์เน็ตเป็นส่วนใหญ่ ทำให้ความรู้ความเข้าใจด้านภาษาอังกฤษเป็นสิ่งจำเป็นอย่างมากในการใช้งานอินเทอร์เน็ตสำหรับ

คนลาว เป็นเหตุให้คนลาวโดยส่วนใหญ่จะเข้าเว็บไซต์ที่เป็นภาษาไทยเพราะมีความรู้ ความเข้าใจ มากกว่า รวมทั้งการพัฒนารหัสภาษาลาว (Lao Character) ยังมีปัญหา คือความที่ไม่มีมาตรฐานที่ชัดเจนต่างฝ่ายต่างฝ่ายพัฒนากันไปคนละทิศทาง และยังไม่เชื่อมโยงกับระบบปฏิบัติการ Windows และการใช้เทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ ส่วนใหญ่ ยังเป็นเพียงเครื่องมือ ในการพิมพ์ดีดเท่านั้น

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

4.1.4 ปัจจัยทางด้านสังคม

ปัจจัยด้านสังคมนี้เป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่เป็นอุปสรรคสำคัญต่อการพัฒนาระบบอินเทอร์เน็ตภายในประเทศ แต่จะไม่สามารถเห็นภาพ หรือเกิดผลได้อย่างชัดเจน ส่วนใหญ่จะเป็นเรื่องของวิถีชีวิตของคนลาว เรื่องของกระแสแฟชันการใช้อินเทอร์เน็ต ณ ขณะนั้น และพฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ตของประชาชนซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นกลุ่มนักเรียน นักศึกษา

- อินเทอร์เน็ตกระแสแฟชันในหมู่วัยรุ่น

จากที่ได้สัมภาษณ์ผู้วิจัยพบว่า การใช้บริการอินเทอร์เน็ตในประเทศลาวเป็นเหมือนกระแสแฟชัน และทำให้ผู้ใช้งานรู้สึกว่าเป็นคนทันสมัย เพราะในช่วงระหว่างปีค.ศ. 1999-2000 นั้น กลุ่มนักเรียน นักศึกษาใช้อินเทอร์เน็ตกันเป็นจำนวนมาก โดยการใช้งานส่วนใหญ่คือการใช้โปรแกรมพูดคุย (Chat) กับเพื่อนบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต ซึ่งมีเรื่องน่าแปลกคือทั้งสองฝ่ายต่างอยู่ในเขตกำแพงนครเวียงจันทน์ แต่คนละร้านอินเทอร์เน็ตคาเฟ่ (สัมภาษณ์ Akaradej Vongsiri, 15 สิงหาคม 2546)

มาถึงในปัจจุบันระหว่างปีค.ศ. 2002-2003 เป็นช่วงของกระแสการขยายตัวของการใช้งานบริการโทรศัพท์มือถือทั้งในประเทศไทย และในส.ป.ป.ลาว รัฐบาลลาวอนุมัติให้เปิดบริษัทให้บริการโทรศัพท์มือถือขึ้นมาใหม่ในปีค.ศ. 2003 คือ บริษัทแทงโก้ (Tango) เมื่อรวมแล้วปัจจุบันส.ป.ป.ลาวมีบริษัทให้บริการโทรศัพท์มือถือเพิ่มเป็น 3 บริษัท คือ บริษัทลาวโทรคมนาคม จำกัด (เป็นผู้นำทางการตลาดธุรกิจโทรศัพท์มือถือในปัจจุบัน), รัฐวิสาหกิจโทรคมนาคมลาว และบริษัทแทงโก้

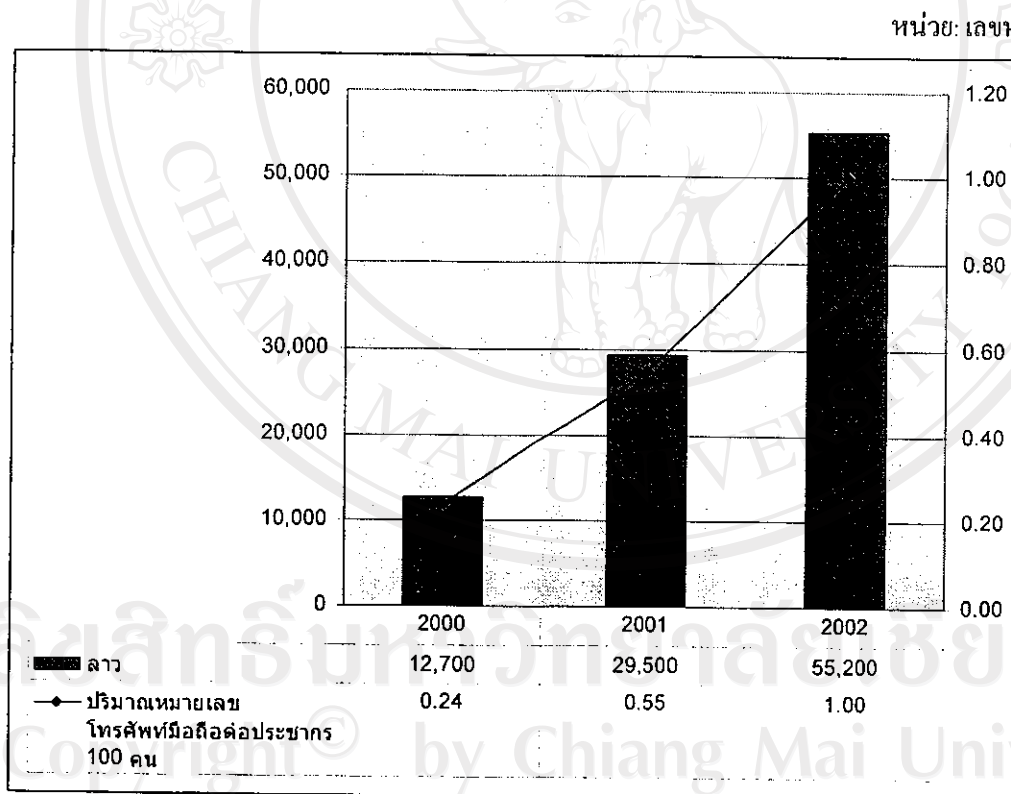
สำหรับธุรกิจร้านขายโทรศัพท์มือถือสามารถเห็นได้ทั่วไปตามถนนหนทางในเขตกำแพงนครเวียงจันทน์ ในวันหนึ่งๆ ร้านค้าต่างๆ จะขายโทรศัพท์มือถือได้ประมาณวันละ 10 เครื่อง ซึ่งถูกค้าโดยส่วนใหญ่จะเป็นกลุ่มวัยรุ่น ทั้งๆ ที่ราคาโทรศัพท์มือถือในส.ป.ป.ลาวจะมีราคาสูงกว่าราคาโทรศัพท์มือถือในประเทศไทยประมาณ 20-30% และมีคนลาวบางส่วนเดินทางเข้ามาซื้อโทรศัพท์มือถือรุ่นใหม่ๆ ในประเทศไทย

“วัยรุ่นส่วนใหญ่หันมาสนใจกับมือถือกันมากขึ้น ส่วนกระแสการใช้อินเทอร์เน็ตจะไม่โดนใจวัยรุ่นเท่าไรนัก เพราะวัยรุ่นสามารถคุยกันได้ในพื้นที่ทันใจ” (สัมภาษณ์ Daporn, 13 สิงหาคม 2546)

จากข้อความดังกล่าวเห็นได้ว่าการให้ความหมายของอินเทอร์เน็ตในหมู่บ้านจะเห็นเป็นเพียงสิ่งบันเทิงที่ผ่านเข้ามาแล้วก็ผ่านออกไป รัฐควรจะให้ความรู้ ความเข้าใจในเรื่องของประโยชน์ในการใช้งานอินเทอร์เน็ตแก่ประชาชน รวมทั้งผลดี ผลเสียที่ได้จากการใช้งานอินเทอร์เน็ต

อัตราการเพิ่มขึ้นของการใช้งานโทรศัพท์มือถือในลาวสูงขึ้นอย่างมากในแต่ละปี เห็นได้จากแผนภูมิที่ 4.1 เป็นการเพิ่มขึ้นเกือบ 2 เท่าในทุกๆ ปี และที่น่าสังเกตคือมีสัดส่วนหมายเลขโทรศัพท์มือถือต่อประชากร 100 คนเท่ากับ 1 หมายเลข ในขณะที่สัดส่วนหมายเลขปริมาณโทรศัพท์พื้นฐานต่อประชากร 100 คนเท่ากับ 1.12 หมายเลข ถือว่าใกล้เคียงกันมาก อาจเกิดจากเหตุผลของการวางเครือข่ายโทรศัพท์ทำได้ง่ายกว่า โทรศัพท์พื้นฐานที่มีความยุ่งยากมากกว่า และความสะดวกในการใช้งาน

แผนภูมิที่ 4.1 อัตราการเจริญเติบโตปริมาณเลขหมายโทรศัพท์มือถือในส.ป.ป.ลาว

ที่มา: <http://www.itu.int> (12 มกราคม 2547)

4.2 ผลกระทบต่อการพัฒนาเครือข่ายอินเทอร์เน็ตในส.ป.ป.ลาว

ผลกระทบต่างๆที่เกิดขึ้นจากเครือข่ายอินเทอร์เน็ตต่อประเทศลาวจะมีเล็กน้อยหรือแทบจะไม่มีเลยเมื่อเรานำไปเปรียบเทียบกับสื่ออื่นๆ เช่นผลกระทบที่เกิดจากสื่อโทรทัศน์ เนื่องจากผลกระทบจากสื่อโทรทัศน์จากประเทศไทย กระทบต่อสังคม และวัฒนธรรมภายในของส.ป.ป.ลาว มากกว่า ซึ่งเราสามารถเห็นได้อย่างชัดเจน และเป็นรูปธรรมมากกว่า โดยเฉพาะในเรื่องของภาษา ความรู้ความเข้าใจในภาษาไทยของคนลาวเอง และประชาชนส่วนใหญ่ที่อาศัยในเขตเมืองที่คลื่นโทรทัศน์ไทยเข้าถึงจะสามารถฟังและพูดภาษาไทยได้อย่างไม่มีปัญหา รวมทั้งสามารถเปิดดูรายการต่างๆของไทยได้อย่างง่ายดาย เหตุผลน่าจะมาจากการเข้าถึงสื่อทำได้ง่ายกว่าและมีค่าใช้จ่ายต่ำกว่าการใช้อินเทอร์เน็ต

อย่างไรก็ตามรัฐบาลก็ไม่ได้คำนึงสนใจต่อเรื่องนี้ เพราะกลุ่มที่สามารถใช้งานอินเทอร์เน็ตที่เป็นคนลาว ส่วนใหญ่หรือทั้งหมดจะเป็นกลุ่มชนชั้นกลางที่มีการศึกษา และจะเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศต่อไป

4.2.1 ผลกระทบต่อความมั่นคงภายในประเทศ

สำหรับประเทศในกลุ่มสังคมนิยม เป็นเรื่องปกติที่จะมีการตรวจสอบข่าวสารข้อมูลต่างๆ ที่จะเข้ามาสู่ประเทศด้วยเหตุผลในเรื่องของความมั่นคงเป็นสำคัญ ปัจจุบันในยุคโลกาภิวัตน์นับได้ว่าเป็นเรื่องยากที่จะปิดกั้นเพราะข่าวสารต่างๆที่เข้าสู่ประเทศนั้นมาได้จากหลายๆ ทาง

ด้วยเหตุนี้เองบรรดารัฐบาลของประเทศสังคมนิยมได้ให้ความสำคัญต่อการเคลื่อนไหวของข่าวสาร ข้อมูลที่มาจากเครือข่ายอินเทอร์เน็ตเป็นอย่างมากยกตัวอย่างในประเทศจีนยักษ์ใหญ่ในโลกสังคมนิยมปัจจุบัน เดือนตุลาคมปี 2545 ประเทศจีนมีผู้ใช้อินเทอร์เน็ตประมาณ 46 ล้านคน ล่าสุดทาง ศูนย์อินเทอร์เน็ตเครือข่ายข้อมูลจีน (China Internet Network Information Centre: CNNIC) ก็ได้สรุปจำนวนผู้ใช้อินเทอร์เน็ตในประเทศจีนเมื่อปีที่ผ่านมาว่าอยู่ที่ 59.1 ล้านคน เพิ่มขึ้นจากปีที่แล้วร้อยละ 75 โดยคิดเป็นเครื่องคอมพิวเตอร์ที่ต่อกับอินเทอร์เน็ตแล้วอยู่ที่ 20.83 ล้านเครื่อง การเพิ่มขึ้นดังกล่าวไม่เป็นเพียงการบ่งบอกว่าผู้ใช้อินเทอร์เน็ตในจีนนั้นเพิ่มขึ้น แต่ยังระบุด้วยว่า จีนกลายเป็นประเทศที่มีผู้ใช้เน็ตมากเป็นอันดับสองของโลก รองจากสหรัฐอเมริกา ที่มีผู้ใช้งานอินเทอร์เน็ตอยู่ประมาณ 170 ล้านคน และนำหน้าประเทศญี่ปุ่นซึ่งมีผู้ใช้เน็ตอยู่ประมาณ 50-56 ล้านคน (ผู้จัดการออนไลน์, 16 กุมภาพันธ์ 2546)

รัฐบาลจีนพยายามเข้าควบคุมเนื้อหาต่างๆ ของเว็บไซต์ในประเทศทั้งหมด เพื่อเสถียรภาพที่ยั่งยืนของพรรคคอมมิวนิสต์แห่งประเทศจีน เว็บไซต์ต่างประเทศหลายแห่งถูกกันไม่ให้เข้าถึงได้

และบังคับให้เว็บไซต์ภายในประเทศต้องจัดการกับเนื้อหาที่ส่อไปในทางลบ รวมถึงเว็บไซต์ที่เนื้อหาไม่ผลกระทบต่อการเมือง

สำหรับสาเหตุของการบล็อกเว็บไซต์ของจีนนั้นก็เนื่องจาก รัฐบาลจีนต้องการกั้นคนจีนออกจาก สารสนเทศ ที่ส่งผลกระทบต่อความมั่นคงทางการเมือง อย่างเช่น ได้หวัน ฝ่าหลุนกง ชนกลุ่มน้อย ฯลฯ นอกจากนี้ยังกั้นเยาวชนออกจากเว็บไซต์ การพนัน ความรุนแรง และภาพลามกอีกด้วย

ขบวนการสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศอ้างว่า ปัจจุบัน รัฐบาลจีนใช้คนกว่า 30,000 คน ในการตรวจสอบเว็บไซต์ต่างๆ และ e-mail ของประชาชน รวมถึงกันเว็บไซต์จำนวน 500,000 แห่ง มิให้ประชาชนเข้าถึง และถ้าหากละเมิดแม้เพียงแค่เข้าไปสร้างข่าวลือ หรือปลุกระดมในเว็บบอร์ดก็อาจจะถูกจำคุกได้นับสิบปี ตัวอย่างก็มีมาแล้วกรณีที่นักศึกษาจีน จากมหาวิทยาลัยชิงหวาที่เข้าไปปลุกระดมสนับสนุนลัทธิฝ่าหลุนกงในอินเทอร์เน็ตเมื่อต้นปีที่ผ่านมา (ผู้จัดการออนไลน์, 27 ตุลาคม 2545)

เมื่อวันที่ 31 สิงหาคม 2545 มีรายงานจากประเทศจีนว่า จีนประกาศให้ "Google" (<http://www.google.com>) เครื่องมือในการค้นหา (Search Engine) ชั้นนำของโลก เป็นเว็บไซต์ต้องห้ามสำหรับจีน ด้วยความที่มันฉลาดเกินไป ก็สามารถหาเว็บไซต์ที่บรรจุข้อความที่เป็นอันตรายต่อรัฐบาลหรือพรรคคอมมิวนิสต์แห่งประเทศจีนบนอินเทอร์เน็ตได้ (ผู้จัดการออนไลน์, 3 กันยายน 2545)

Harvard Law School ทำการศึกษาเกี่ยวกับการเซ็นเซอร์เว็บไซต์อันเนื่องชื่อของรัฐบาลจีน โดยทำการลองเข้าเว็บอันเป็นที่รู้จักมากกว่า 200,000 แห่ง และพบว่าถูกทางการจีนเซ็นเซอร์ถึงหนึ่งในสี่ หรือเท่ากับ 50,000 แห่ง โดยในจำนวนนี้มีถึง 19,000 แห่งที่ถูกบล็อกอย่างสมบูรณ์ โดยเป็นการบล็อกผ่าน “แบ็คโบน (Backbone)” แม้รัฐบาลจีนจะอ้างว่ากระทำเพื่อกรองสื่อลามก แต่ทางฮาร์วาร์ดก็ระบุว่า สื่อลามกทางอินเทอร์เน็ตที่รัฐบาลจีนกรองออกนั้นมีเพียงร้อยละ 15 ของเว็บไซต์ที่ถูกเซ็นเซอร์เท่านั้น ขณะที่เว็บไซต์ที่เหลืออีกร้อยละ 85 นั้นเป็นเว็บไซต์ข่าว, การเมือง และศาสนา ความเชื่อ ทั้งยังเป็นสิ่งที่ตั้งเกดว่าเว็บไซต์ที่มีข้อมูลและการถกเถียงกัน เกี่ยวกับได้หวันและทิเบตเกือบร้อยละร้อยนั้นถูกปิดกั้น (ผู้จัดการออนไลน์, 16 กุมภาพันธ์ 2546)

ประเทศเวียดนามก็เป็นอีกประเทศหนึ่งที่ปกครองในระบอบสังคมนิยม และเป็นอีกตัวอย่างหนึ่งที่ได้รับผลกระทบจากเครือข่ายอินเทอร์เน็ตที่เป็นเสมือนดาบสองคม รัฐบาลเวียดนามตัดสินใจนำอินเทอร์เน็ตเข้ามาเพื่อใช้เป็นเส้นทางสู่เศรษฐกิจการค้า แต่สิ่งที่ตามมาก็คือ เสรีภาพในการวิพากษ์วิจารณ์รัฐบาลบนอินเทอร์เน็ต ซึ่งเป็นปัญหาสำคัญและยากที่รัฐบาลจะควบคุมอินเทอร์เน็ตในประเทศเวียดนาม ก็เช่นเดียวกันกับประเทศจีน แม้จะมีอินเทอร์เน็ตคาเฟ่ผุดขึ้นเป็น

จำนวนมาก โดยเฉพาะในเมืองใหญ่ แต่การเข้าถึงเว็บไซต์ต่างๆยังคงถูกจำกัด

ปัจจุบัน ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตในเวียดนามมีประมาณ 1 ล้านคน จากประชากรทั้งประเทศจำนวน 80 ล้านคน เหตุผลที่ปริมาณผู้ใช้อินเทอร์เน็ตยังมีอยู่น้อย เพราะต้นทุนที่สูง สำหรับค่าเครื่องพีซีและค่าการติดต่อสื่อสาร รัฐบาลเวียดนามตัดสินใจนำอินเทอร์เน็ตเข้ามาเพื่อใช้เป็นเส้นทางสู่เศรษฐกิจ และการค้า แต่สิ่งที่ตามมาก็คือ เสรีภาพในการวิพากษ์วิจารณ์รัฐบาลบนอินเทอร์เน็ต ซึ่งเป็นปัญหาสำคัญและยากที่รัฐบาลจะควบคุม เครือข่ายอินเทอร์เน็ตในประเทศเวียดนาม ก็เช่นเดียวกันกับประเทศจีน ถูกควบคุมอยู่หลังไฟร์วอลล์¹ (Firewall) แม้จะมีอินเทอร์เน็ตคาเฟ่ผุดขึ้นเป็นจำนวนมาก โดยเฉพาะในเมืองใหญ่ แต่การเข้าถึงเว็บไซต์ต่างๆยังคงถูกจำกัด

เมืองฮานอยซึ่งเป็นเมืองหลวงของเวียดนามมีมาตรการที่เข้มงวดสำหรับใช้จัดการกับผู้ที่ใช้อินเทอร์เน็ตเป็นช่องทางในการเผยแพร่คำวิพากษ์วิจารณ์ ทางรัฐบาลก็ได้เคยจับกุมตัวผู้กระทำความผิดในกรณีดังกล่าวไว้แล้ว 2 ราย โดยหนึ่งในสองรายถูกจำคุกเป็นเวลา 2 ปี

กระทรวงต่างประเทศเวียดนามเปิดเผยในคำแถลงการณ์เมื่อวันอังคารที่ผ่านมาว่า ผู้กระทำความผิดมีชื่อว่า ทราน กู (Tran Khue) ได้กระทำการละเมิดอำนาจอธิปไตยและสิทธิส่วนบุคคลผ่านคำวิพากษ์วิจารณ์ของเขา ซึ่งขณะนี้ถูกควบคุมตัวไว้แล้วโดยรัฐบาลเวียดนาม

อย่างไรก็ตาม เวียดนามไม่ได้เปิดเผยพฤติกรรมอันผิดกฎหมายของคุณ แต่กลุ่มผู้พิทักษ์สิทธิมนุษยชนกล่าวว่า ศาสตราจารย์ด้านอักษรศาสตร์ท่านนี้ เริ่มสร้างความปั่นป่วนให้กับทางการเวียดนามเมื่อเดือนมีนาคม 2545 ด้วยการส่ง E-mail ถึงประธานาธิบดี เจียง เจ๋อ หมิง ของจีน โดยมีความในจดหมายว่าว่า “อาณาจักรทางตอนเหนือจอร์เจีย” และยังระบุถึงปัญหาข้อพิพาทเกี่ยวกับพรมแดนของเวียดนามที่ติดกับจีนด้วย

อีกคดีหนึ่งคือ คดีของ นายหลี่ นี กวง อาจารย์ด้านคอมพิวเตอร์ ซึ่งถูกจับในข้อกล่าวหาเดียวกันกับ กู คือวิพากษ์วิจารณ์รัฐบาล ซึ่งทางการระบุว่าเป็นการต่อต้านรัฐบาล รัฐบาลเวียดนามยืนยันชื่อของ กวง แต่ไม่ได้เปิดเผยถึงรายละเอียดใดๆเกี่ยวกับตัวเขา เพียงแต่กล่าวว่า “ถูกจับ” เมื่อวันที่ 21 กุมภาพันธ์ ขณะ “กำลังอัปโหลดข้อมูลผิดกฎหมาย” (ผู้จัดการออนไลน์, 25 ตุลาคม 2545)

คณะกรรมการเพื่อการปกป้องผู้สื่อข่าว (Committee to Protect Journalists) ในนิวยอร์กเปิดเผยว่า กวงมีอายุ 32 ปี และถูกจับ หลังผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ตชื่อดังภายในประเทศแจ้งความต่อ

¹ เป็นระบบการดูแลรักษาความปลอดภัยของเครือข่ายองค์กร องค์กรที่ต้องการตั้งค่านดูแลรักษาความปลอดภัยสามารถกำหนดให้มีระบบไฟร์วอลล์ ซึ่งเป็นเครื่องคอมพิวเตอร์ทำหน้าที่ในการตรวจสอบเอกสารและการเข้าออกของข้อมูลข่าวสารในองค์กร ดังนั้นจึงตั้งโปรแกรมให้ปิดสกัดกั้นเอกสารข้อความหรือการเข้าสู่ระบบที่ไม่ต้องการได้

² อัปโหลด (Upload) หมายถึง การโอนย้ายข้อมูลโดยมีทิศทางจากเครื่องของผู้ใช้ไปยังโฮสต์หลัก เช่น เมื่อผู้ใช้ใช้พีซีต่อเชื่อมโมเด็มเรียกไปยังโฮสต์หลัก ทิศทาง upload หมายถึงการโอนย้ายข้อมูลจากพีซีไปยังโฮสต์

เจ้าหน้าที่ว่า เขาใช้อินเทอร์เน็ตคาเฟ่ในสถานอยุ่เป็นที่ติดต่อกับกลุ่ม “ต่อต้าน” ที่อาศัยอยู่ภายนอกประเทศ และเป็นผู้สร้างเนื้อหา “เพื่อก่อความวุ่นวายในเวียดนาม, หมิ่นประมาทพรรคคอมมิวนิสต์เวียดนาม และบ่อนทำลายชาติและความสามัคคีของคนในชาติ” โดยความผิดดังกล่าวจะมีโทษจำคุกระหว่าง 3-12 ปี

ส.ป.ป.ลาวเองก็ได้รับผลกระทบต่างๆ ที่เกิดขึ้นมาจากสื่อเช่นกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งสื่อโทรทัศน์และวิทยุที่มาจากฝั่งไทยเพราะสัญญาณวิทยุและโทรทัศน์นั้นไม่มีพรมแดนที่จะมาปิดกั้นในการรับสัญญาณได้ แต่ข้อมูลข่าวสารที่มาจากเครือข่ายอินเทอร์เน็ตและผลกระทบต่อสังคมลาวยังถือได้ว่ามีผลกระทบที่น้อยกว่ามาก ด้วยเหตุที่ว่าปริมาณผู้ใช้งานอินเทอร์เน็ตในประเทศถือได้ว่ามีปริมาณน้อยมากเมื่อเทียบกับประเทศสังคมนิยมที่กล่าวมาข้างต้น คือมีประมาณ 15,000 คนเท่านั้น ดังนั้นการควบคุมดูแลต่างๆ จึงยังไม่มีผลความซับซ้อนเท่าไรนัก ประกอบกับการขาดแคลนบุคลากรที่มีความเชี่ยวชาญในด้านเทคโนโลยีสารสนเทศเป็นอย่างมากอีกด้วย

อย่างไรก็ตามก็มีตัวอย่างบางเว็บไซต์ที่ทางรัฐบาลลาวได้ทำการปิดกั้นเว็บไซต์ ยกตัวอย่างเช่นเว็บไซต์ <http://www.vientianetimes.com> (ภาพที่ 4.1) เว็บไซต์นี้ก่อตั้งเมื่อปีค.ศ. 1997 เนื้อหาภายในเว็บจะพูดคุยกันถึงเรื่องการเมืองในลาว ภายใต้คำจำกัดความในเว็บไซต์ว่า “Gateway to Democracy” ตั้งอยู่ที่สหรัฐอเมริกาดำเนินการ โดยกลุ่มคนลาวอพยพที่อาศัยอยู่ในประเทศสหรัฐอเมริกา และเป็นเรื่องที่น่าแปลกคือเว็บไซต์ดังกล่าวได้ให้ที่อยู่ติดต่อไว้ที่หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ไทม์ (Vientiane Times) ในส.ป.ป.ลาว (Uimonen, 2001: 197)

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ไทม์ (Vientiane Times) เป็นหนังสือพิมพ์ที่เป็นของรัฐบาลลาว แต่เนื้อหาภายในเว็บไซต์ <http://www.vientianetimes.com> ดังกล่าวได้กล่าววิพากษ์วิจารณ์ระบบการปกครองของส.ป.ป.ลาว เรื่องของการละเมิดสิทธิมนุษยชน และปัญหาการคอร์รัปชันภายในส.ป.ป.ลาว โดยใช้แหล่งข่าวจากสำนักข่าวต่างประเทศ ทำให้ทางการลาวมีความวิตกในปัญหาชื่อ Domain name³ ที่เหมือนกันอาจทำให้คนทั่วไปเข้าใจผิดคิดว่าเป็นบทความที่ออกมาจากหนังสือพิมพ์ภายในประเทศ รัฐบาลลาวได้แก้ปัญหาเบื้องต้นด้วยการร้องเรียนผ่านสถานทูตสหรัฐอเมริกาในประเทศลาวให้เว็บไซต์ดังกล่าวหยุดการดำเนินการแต่ก็ไม่เป็นผล

³ ระบบการตั้งชื่อบนอินเทอร์เน็ต ทรัพยากรบนอินเทอร์เน็ตโดยเฉพาะเครื่องคอมพิวเตอร์ที่ต่ออยู่มีหมายเลขประจำ หมายเลขนี้เรียกว่า IP การจดจำหมายเลขทำได้ยาก จึงมีวิธีการตั้งชื่อให้จดจำและใช้งานง่าย ระบบชื่อจึงถูกกำหนดให้เป็นมาตรฐาน โดยแบ่งตามลำดับชั้นตามสภาพภูมิศาสตร์ เป็นประเทศ ประเภทขององค์กร และชื่อองค์กร เช่น chiangmai.ac.th (th คือชื่อประเทศไทย ac เป็นประเภทองค์กร และ chiangmai เป็นชื่อองค์กร)

ภาพที่ 4.1 เว็บไซต์ <http://www.vientianetimes.com>

VientianeTimes.com
The Gateway to Democracy!

Archives | Govt Phone#1 | Headlines | Lao forum | Lao Girls | Lodgings | Other Sites | Readers' Emails | TV&Radio | Weather | Webmaster

Anything about Laos, we post it here!

March 10, 2004

► **Laos: Imports fail to halt cement price hike** (VientianeTimes)
The city's cement shortage has been partly solved by the import of 90,000 tonnes of cement from Thailand, but prices are still higher than those set by the Ministry of Commerce. At least three building material shops along T-2 road were seen selling cement at prices of around 680,000 kip to 700,000

► **Mekong faces serious environmental harm, prompt action needed: scientists** (AFP/Yahoo! or The Nation)
The Mekong river could face serious environmental degradation unless immediate action is taken, scientists warned, as they launched a new project for sustainable use of the waterway. The CPWFM will spend US\$ 10 million

► **Lao-Hmong refugee health is worse than first expected** (PP)
The thousands of Hmong refugees still living outside a Buddhist monastery in Thailand may be in tougher shape than St. Paul officials believed when they first visited the makeshift camp last week. Members of a five-person team have found that medical services at Wat Tham Krabok fall below what they

► **French Guiana: Hmong's new lives in Caribbean** (BBC News)
"The Hmong people have never had a country before," says Tou Fong Vang, one of the founding members of the Hmong village of Cacao, inland from the capital Cayenne. "All we ever needed was a forest, somewhere to produce vegetables. We built everything from scratch, all our houses, our farms

► Rest of stories about Laos from other sources

- ... Laos ensures gender equality, encourages women to develop (VNA)
- ... Hmong in U.S.: Shooting leaves two families in misery (SacBee)
- ... Man charged with rape allegedly told victim he was in a secret group
- ... Other stories about Laos from VientianeTimes

[Go back to Archive Page](#)

Web Stats

- 111,394 visitors
- 98,572 visitors
- 103,638 visitors
- 98,716 visitors
- 94,177 visitors
- 85,132 visitors
- 29,874 visitors
- 7,791 visitors
- 235 visitors

ที่มา: <http://www.vientianetimes.com> (10 มีนาคม 2547)

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright © by Chiang Mai University
All rights reserved

ภาพที่ 4.2 เว็บไซต์อย่างเป็นทางการของหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ไทม์

**Dok Champa
National Flower**

- Home
- Lao National Radio
- Front Page
- Contents
- What's On
- Currency
- Previous Issues
- Search
- Advertising
- Personnel
- Contact Us
- Links

Since July 27, 2000

179017

VIENTIANE TIMES

April 09, 2004
Vol: 11 No: 70

VIENTIANE TIMES

Subscribe now
for your copy

VIENTIANE TIMES
Now on CDROM
Click for details

The Premium French
language in Lao PDR

Vientiane, LA

00 °C / 31 °C

11:02

at 12:30 PM

Click for Forecast

ສວລ
Lao National Radio

Centre's rice seeds produce increasing yields

RICE seeds produced by the National Agriculture Research Centre are proving very popular with farmers all around the country. The Centre has produced 10 new varieties of sticky rice to meet the increasing demand of domestic rice consumption, since it began collaboration with the International Rice Research Institute in 1990. The Centre is located at Ban Napok in Saithani district in Vientiane. "Throughout Laos, rice is at the heart of our traditions and rice

The Minister of Agriculture and Forestry, visits the National Agriculture Research Centre.

Chamber arms businesses with regional skills

BUSINESSMEN equipped themselves with information on regional trade during the Annual Lao National Chamber of Commerce and Industry meeting yesterday. More than 100 businessmen and trade officials from Vientiane and the provinces listened to trade policies and accounts of the current business situation from local business representatives at...

June date set for Lao superhighway link

CONSTRUCTION of the R3, a regional highway connecting Bangkok to Kunming will begin mid-year, a national road official said yesterday. The road from the Thai capital to Yunnan province in southern China will cut through northern Laos to link ASEAN markets with their giant Chinese trading partner.

Practice makes perfect lao hai

These days, beer drinkers are on the increase, but the traditional home-made rice wine drinks of lao hai and lao sa tho remain very popular all around the country. Ms Bousathay started up a business to produce both these drinks, even though she was surrounded by a strong beer-drinking culture.

Vientiane Times Pangkham Rd, P.O.Box: 5723 Vientiane, Lao PDR
Tel: (856-21) 216364, 251619; Fax: (856-21) 216365; Email: info@vientianetimes.gov.la
Copyright © 2003 Vientiane Times Newspaper. All Rights Reserved
Web site development by John Love, Evolution Information Services, Australia

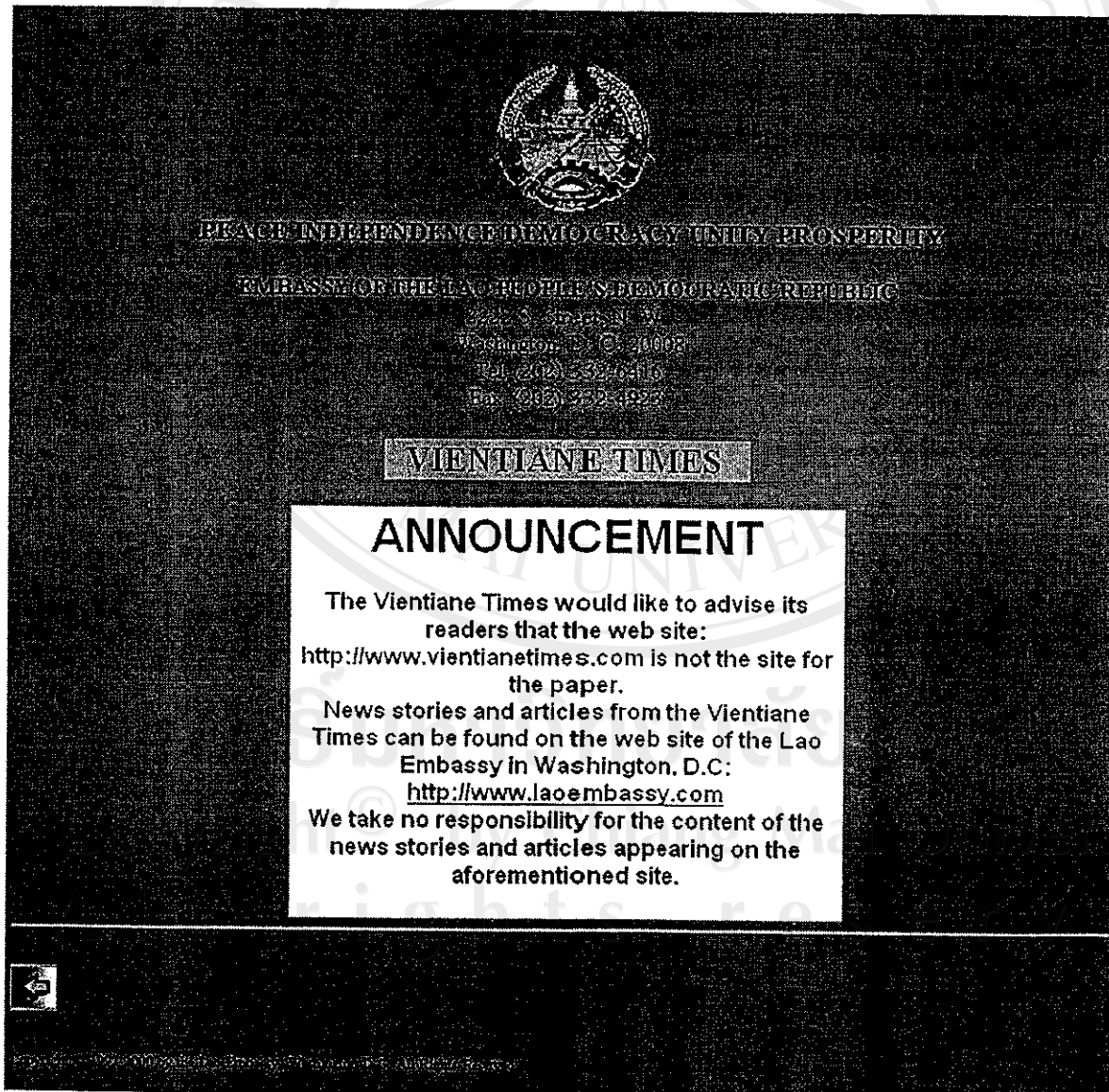
ที่มา: <http://www.vientianetimes.org.la/> (9 เมษายน 2547)

ด้วยเหตุนี้ในปีค.ศ.1999 ทางลาวจึงได้หาวิธีการอื่นในการแก้ปัญหาเบื้องต้นกล่าวคือ ลาวได้ทำการบล็อกการเข้าถึงเว็บไซต์ <http://www.vientianetimes.com> จากภายในประเทศ และได้ประกาศเรื่องการไม่ขอรับผิดชอบต่อเนื้อหาสาระ ข่าวสาร และบทความต่างๆ ที่พิมพ์ และปรากฏอยู่บนเว็บไซต์ดังกล่าว ผ่านทางหน้าเว็บไซต์ของสถานทูตส.ป.ป.ลาวในสหรัฐอเมริกา (<http://www.laoembassy.com/vtimes>) ด้วย โดยข้อความดังกล่าวได้ระบุเอาไว้ดังนี้

All rights reserved

“The Vientiane Times would like to advise its readers that the web site: <http://www.vientianetimes.com> is not the site for the paper. News stories and articles from the Vientiane Times can be found on the web site of the Lao Embassy in Washington, D.C: <http://www.laoembassy.com> We take no responsibility for the content of the news stories and articles appearing on the aforementioned site.”

ภาพที่ 4.3 หน้าประกาศของเว็บไซต์หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ไทม์

ที่มา: <http://www.laoembassy.com/vtimes/year2000/announce.htm> (9 เมษายน 2547)

ด้วยเหตุดังกล่าวรัฐบาลลาวจึงมีความตระหนักถึงผลกระทบจากปัญหาการรับข้อมูลข่าวสารที่บิดเบือนจากอินเทอร์เน็ตของประชาชนชาวลาว โดยเฉพาะจากการใช้งานอินเทอร์เน็ตตามร้านอินเทอร์เน็ตคาเฟ่ที่อยู่จำนวนมากในแหล่งชุมชน และแหล่งท่องเที่ยวต่างๆ ที่สำคัญในประเทศ โดยจะมีนักท่องเที่ยวจำนวนมากเข้าใช้บริการรับส่งอีเมลล์ และอ่านข่าวสาร รัฐบาลลาวจึงมีมาตรการให้ผู้ประกอบการร้านอินเทอร์เน็ต ทำการขึ้นทะเบียนการเป็นผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ตและอีเมลล์ รวมทั้งรัฐบาลลาวยังควบคุมไปถึงเนื้อหาของเว็บไซต์ที่อนุญาตให้ประชาชนเข้าถึงได้ เพื่อป้องกันการรับและการส่งข้อมูลข่าวสารที่บิดเบือนความจริง และการโฆษณาชวนเชื่อ ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อประเทศ หากประชาชนรับข่าวสารที่ไม่ถูกต้อง โดยรัฐจะใช้มาตรการทางเทคนิคเข้ามาควบคุม (ผู้จัดการออนไลน์, 31 มกราคม 2547)

นอกจากนี้ทางรัฐบาลลาวเองก็มีการดูแลอีกวิธีหนึ่ง ถึงแม้ว่าจะเป็นเพียงการควบคุมดูแลภายนอกเท่านั้น แต่ก็ทำให้เป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาเครือข่ายอินเทอร์เน็ตในประเทศได้เช่นกัน นั่นคือการจะดำเนินงานจัดตั้งกลุ่ม หรือสมาคมต่างๆ เช่น สมาชิกผู้ใช้งานอินเทอร์เน็ต, สมาคมผู้ดูแลเว็บไซต์ หรือกลุ่มผู้ประกอบการธุรกิจอินเทอร์เน็ตคาเฟ่ ถือว่าเป็นสิ่งต้องห้าม และผิดกฎหมายภายในของส.ป.ป.ลาว และมีโทษจำคุก รวมทั้งการที่ส.ป.ป.ลาวเองไม่ยอมให้มีกลุ่มองค์กรพัฒนาเอกชน (NGOs) แต่ยอมให้มีกลุ่มผู้ช่วยเหลือจากต่างประเทศ (สัมภาษณ์ Khamson Pengmanivong, 18 สิงหาคม 2546)

4.2.2 เกิดความเหลื่อมล้ำในการเข้าถึงสารสนเทศ และความรู้ (Digital Divide)

ผลกระทบนี้มีความเกี่ยวเนื่องจากอุปสรรคของการให้บริการด้านโทรคมนาคมอย่างทั่วถึง เป็นผลกระทบที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาเครือข่ายอินเทอร์เน็ตในส.ป.ป.ลาว เพราะผลกระทบดังกล่าวนี้ประกอบขึ้นจากหลายๆปัจจัยมารวมกันเช่น เรื่องของ การมีโทรศัพท์ การใช้อินเทอร์เน็ต รายได้ของประชากรภายในประเทศ และอื่นๆ

เป็นเหตุให้ผู้ที่จะได้รับประโยชน์จากเทคโนโลยีสารสนเทศได้นั้น นอกจากจะต้องมีความสามารถด้านคอมพิวเตอร์แล้ว อย่างน้อยก็ต้องเป็นผู้ที่มีฐานะทางเศรษฐกิจ เพราะเครื่องมือที่ใช้ในเทคโนโลยีสารสนเทศนั้น ส่วนมากมีราคาค่อนข้างสูง ชาวชนบทส่วนใหญ่ไม่สามารถจัดหาครอบครองได้ ด้วยสภาพการณ์เช่นนี้ คนที่อยู่ในชนบทยังคงไม่มีศักยภาพเพียงพอที่จะสามารถเป็นเจ้าของ หรือใช้ประโยชน์จากข่าวสารที่มาจากเทคโนโลยีสารสนเทศดังเช่นคนในเมืองที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสูงกว่าได้ และมีการศึกษาที่มากกว่า เหตุนี้จึงก่อให้เกิดช่องว่างระหว่างกลุ่มคน 2 กลุ่มนี้ (ดังตารางที่ 4.9)

ตารางที่ 4.9 ตัวเลขสถิติเปรียบเทียบในแต่ละภูมิภาคของส.ป.ป.ลาว ปีค.ศ. 2000

ภูมิภาค	ภาคเหนือ	ภาคกลาง	ภาคใต้	กำแพงนคร เวียงจันทน์	ส.ป.ป.ลาว
สัดส่วนของประชากรทั้งประเทศ (%)	33	36	20	11	100
ความหนาแน่นของประชากรต่อตารางกิโลเมตร (คน)	17.6	20.5	23.5	152.5	22.0
อายุขัย (ปี)	57.1	59.6	57.6	62.8	58.7
อัตราการรู้หนังสือ (%)	59.0	75.5	67.5	90.0	68.5
รายได้ประชากรต่อคนต่อปี (USD)	1,192	1,455	1,363	2,848	1,471
สัดส่วนหมู่บ้านที่มีกระแสไฟฟ้าใช้ (%)	14	50	17	100	31
สัดส่วนของหมู่บ้านที่เข้าถึงได้ในช่วงหน้าฝน (%)	40	66	46	100	53

ที่มา: UNDP. National Human Development Report Lao PDR 2001.

ประการต่อมาสภาพการณ์ของสังคมชนบทในส.ป.ป.ลาวที่ยังต้องพึ่งพิง ระบบกสิกรรม และจิตใจที่ผูกพันอยู่กับระบบกสิกรรมนั้น ยังคงดำรงอยู่ในหลายๆพื้นที่ของประเทศ ดังนั้น พื้นฐานของชนบทยังไม่พร้อมที่จะรับเทคโนโลยีสารสนเทศอย่างเต็มรูปแบบได้ เหตุนี้ถ้าหาก สังคมลาวปล่อยให้เกิดช่องว่างดังกล่าวอยู่ การเข้ามาของเทคโนโลยีสารสนเทศ ก็จะมีประโยชน์ ให้กับคนบางกลุ่มในสังคมเท่านั้น อันจะทำให้ช่องว่างทางสังคมของลาวมากยิ่งขึ้นไปอีก

จากตารางที่ 4.9 จะเห็นได้ว่าประชาชนที่อาศัยในเขตกำแพงนครเวียงจันทน์ ซึ่งเป็นเมืองหลวงของประเทศ จะมีคุณภาพชีวิตที่สูงกว่าประชาชนที่อาศัยในภาคอื่นๆ ของประเทศ และมีความได้เปรียบเชิงอื่นๆ ในหลายๆ ด้าน แสดงให้เห็นถึงว่าสังคมลาวกำลังประสบกับผลกระทบที่เกิดจากความเหลื่อมล้ำในการเข้าถึงสารสนเทศ และความรู้เป็นอย่างมาก

นอกจากความเหลื่อมล้ำที่เกิดขึ้นภายในประเทศแล้ว ส.ป.ป.ลาวยังมีความเหลื่อมล้ำที่เกิดขึ้นกับประเทศเพื่อนบ้านด้วย ซึ่งจะมีผลที่ตามมาคือประเทศต่างๆ ที่สามารถเข้าถึง และใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยีสารสนเทศได้มากกว่า จะสามารถเร่งสร้างโอกาส และดึงดูดผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจ ในขณะที่ส.ป.ป.ลาวเองถ้ายังไม่สามารถเปลี่ยนแปลงหรือลดความเหลื่อมล้ำต่างๆที่เกิดขึ้นลงได้ ก็จะเสียเปรียบประเทศอื่นๆ ในภูมิภาค ทั้งทางด้านเศรษฐกิจ และด้านอื่นๆ ต่อไป (ดังเห็นได้จากตารางที่ 4.10-4.12)

- ปริมาณเลขหมายโทรศัพท์ของส.ป.ป.ลาว

ในปีค.ศ. 2002 ส.ป.ป.ลาวมีจำนวน 1.12 เลขหมายต่อประชากร 100 คน เมื่อนับมาเปรียบเทียบกับประเทศอื่นๆ ในภูมิภาคเดียวกันแล้วพบว่าสัดส่วนตัวเลขดังกล่าวมีปริมาณต่ำมากเมื่อเทียบกับหลายประเทศในอาเซียน จะเห็นได้จากตารางที่ 4.10

ตารางที่ 4.10 สัดส่วนเลขหมายโทรศัพท์ระหว่างส.ป.ป.ลาว เปรียบเทียบกับประเทศใกล้เคียง

หน่วย: เลขหมาย

ปี	1999	2000	2001	2002
สิงคโปร์ เลขหมายต่อประชากร 100 คน	47.5	48.45	47.14	46.36
ประเทศไทย เลขหมายต่อประชากร 100 คน	8.7	9.23	9.39	9.87
เวียดนาม เลขหมายต่อประชากร 100 คน	2.68	3.19	3.76	6.85
ส.ป.ป.ลาว เลขหมายต่อประชากร 100 คน	0.66	0.75	0.93	1.12
กัมพูชา เลขหมายต่อประชากร 100 คน	0.23	0.24	0.25	0.25

ที่มา: <http://www.itu.int> (12 มกราคม 2547)

- ปริมาณเครื่องคอมพิวเตอร์ของส.ป.ป.ลาว

สหภาพโทรคมนาคมแห่งชาติ (ITU) ได้ประมาณจำนวนการมีเครื่องคอมพิวเตอร์ส่วนบุคคลของส.ป.ป.ลาวในปีค.ศ. 2002 ไว้ว่ามีประมาณ 18,000 เครื่อง หรือคิดเป็นสัดส่วนได้ประมาณ 0.33 เครื่องต่อประชากร 100 คนเท่านั้น ซึ่งนับได้ว่าเป็นตัวเลขที่ต่ำมากเช่นกันเมื่อเทียบกับประเทศอื่นๆ ภายในภูมิภาคเดียวกัน ดังตารางที่ 4.11

ตารางที่ 4.11 สัดส่วนเครื่องคอมพิวเตอร์ระหว่างส.ป.ป.ลาว เปรียบเทียบกับประเทศใกล้เคียง

หน่วย: เครื่อง

ปี	1999	2000	2001	2002
สิงคโปร์ คอมพิวเตอร์ต่อประชากร 100 คน	43.03	48.31	50.83	N/A
ประเทศไทย คอมพิวเตอร์ต่อประชากร 100 คน	2.3	2.43	2.67	3.98
เวียดนาม คอมพิวเตอร์ต่อประชากร 100 คน	0.76	0.88	0.99	0.98
ส.ป.ป.ลาว คอมพิวเตอร์ต่อประชากร 100 คน	0.23	0.26	0.28	0.33
กัมพูชา คอมพิวเตอร์ต่อประชากร 100 คน	0.11	0.11	0.15	0.2

ที่มา: <http://www.itu.int> (12 มกราคม 2547)

- ปริมาณผู้ใช้อินเทอร์เน็ตของส.ป.ป.ลาว

จำนวนผู้ใช้อินเทอร์เน็ตก็เช่นกันทางสหภาพโทรคมนาคมแห่งชาติ (ITU) ได้ประมาณจำนวนผู้ใช้อินเทอร์เน็ตในส.ป.ป.ลาวในปีค.ศ. 2002 ว่ามีจำนวนประมาณ 15,000 คน หรือคิดเป็น 27.11 คนต่อประชากร 10,000 คน ซึ่งก็ยังต่ำกว่าประเทศใกล้เคียง ดังตารางที่ 4.12

ตารางที่ 4.12 สัดส่วนผู้ใช้อินเทอร์เน็ตระหว่างส.ป.ป.ลาว เปรียบเทียบกับประเทศใกล้เคียง

หน่วย: คน

ปี	1999	2000	2001	2002
สิงคโปร์ ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตต่อประชากร 10,000 คน	2,404.52	2,986.78	6,051.51	N/A
ประเทศไทย ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตต่อประชากร 10,000 คน	216.77	379.49	556.11	775.61
เวียดนาม ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตต่อประชากร 10,000 คน	12.71	25.05	49.31	184.62
ส.ป.ป.ลาว ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตต่อประชากร 10,000 คน	3.78	11.04	17.73	27.11
กัมพูชา ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตต่อประชากร 10,000 คน	3.26	4.58	7.44	21.76

ที่มา: <http://www.itu.int> (12 มกราคม 2547)

สรุป

ในบทที่ 4 นี้ได้นำเสนอเนื้อหาของปัจจัยต่างๆ ที่เป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาเครือข่ายอินเทอร์เน็ตในส.ป.ป.ลาว ซึ่งประกอบไปด้วย 4 ปัจจัยหลักดังต่อไปนี้

4.1.1 ปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจ ปัจจัยด้านนี้เป็นปัจจัยที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาเครือข่ายของประเทศเพราะหมายถึงเงินทุน งบประมาณที่ส.ป.ป.ลาวจะนำมาจัดสรรให้กับระบบโทรคมนาคมในประเทศ ซึ่งนั่นก็เป็นเพียงส่วนหนึ่งยังมีเรื่องของอุปสรรคต่างๆ ที่นักลงทุนต่างชาติต้องประสบเมื่อมาลงทุนในส.ป.ป.ลาว กล่าวคือปัญหาพื้นฐานของระบบธนาคารพาณิชย์ที่ไม่เป็นสากล และไม่เอื้ออำนวยต่อการทำการค้าอิเล็กทรอนิกส์ รวมทั้งความมีเสถียรภาพของระบบเศรษฐกิจในประเทศ เช่น อัตราเงินเฟ้อในประเทศ อัตราแลกเปลี่ยนเงินตราที่มีความผันผวนเป็นอย่างมากสร้างความไม่เชื่อมั่นให้กับนักลงทุน ส่วนต่อมาคือเรื่องของรายได้ของคนในประเทศที่ต่ำสวนทางกับราคาของสินค้าเทคโนโลยีที่มีราคาสูงมาก ทำให้การปริมาณการบริโภคสินค้าเทคโนโลยีสารสนเทศในประเทศเติบโตช้าก็กล่าวได้ว่าเป็นอุปสรรคอย่างหนึ่งเช่นกัน อีกประเด็นหนึ่งที่สำคัญคือการที่รัฐบาลลาวยังไม่เปิดเสรีทางการลงทุนในภาคโทรคมนาคมของประเทศ

4.1.2 ปัจจัยทางการจัดการของภาครัฐ ปัจจัยนี้เกิดมาจากรัฐบาลลาวไม่ได้แบ่งหน้าที่รับผิดชอบให้กับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องไว้อย่างชัดเจนตั้งแต่เริ่มต้น เป็นเหตุให้การทำงานต่างๆ ของหน่วยงานรัฐในบางหน่วยงานนั้นทับซ้อนกัน ทำให้ขาดประสิทธิภาพในการทำงาน รวมทั้งการที่ส.ป.ป.ลาวอยู่ระหว่างการพัฒนาแผนแม่บทเทคโนโลยี และการสื่อสารฉบับใหม่ที่ยังไม่แล้วเสร็จ จึงยังไม่เห็นบทบาทหน้าที่รับผิดชอบของแต่ละหน่วยงานอย่างชัดเจน อีกประเด็นปัญหาที่เกี่ยวข้องกับการจัดการของรัฐคือการให้บริการโทรคมนาคมแก่ประชาชนในประเทศยังไม่ทั่วถึง และครอบคลุมทำให้เกิดความเหลื่อมล้ำระหว่างคนในเมือง และคนในชนบท

4.1.3 ปัจจัยด้านการศึกษา ทรัพยากรมนุษย์นี้จะมีส่วนสำคัญในการผลักดันให้การพัฒนาเครือข่ายอินเทอร์เน็ตของประเทศ อุปสรรคด้านการศึกษาที่เกิดขึ้นของประเทศเริ่มมาตั้งแต่ในระดับรากหญ้าแล้วคืออัตราการรู้หนังสือของคนลาวยังต่ำเมื่อเปรียบเทียบกับประเทศอื่นๆ ที่อยู่ในภูมิภาคเดียวกัน รวมทั้งหลักสูตรการเรียนการสอนด้านวิทยาศาสตร์ในระดับสูงก็มีอยู่เพียงแห่งเดียวในประเทศเท่านั้นคือมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว ทำให้ประเทศขาดแคลนผู้มีความรู้ความสามารถในด้านเทคโนโลยีสารสนเทศเป็นอย่างมาก

4.1.4 ปัจจัยด้านสังคม ปัจจัยนี้เป็นผลมาจากค่านิยมการใช้อินเทอร์เน็ตของวัยรุ่น หรือ นักเรียน นักศึกษาในประเทศลาว ที่มองและให้นิยามว่า การใช้อินเทอร์เน็ตเป็นเพียงแฟชั่นที่เกิด

ขึ้นมาในระยะเวลาสั้นๆ แล้วก็หายไป ปัจจัยดังกล่าวน่าจะเป็นผลมาจากการที่รัฐบาลลาวขาดการ
สร้างจิตสำนึก ให้เห็นประโยชน์ และโทษของการใช้งานอินเทอร์เน็ตให้กับประชาชนทั่วไป

ส่วนในเรื่องผลกระทบที่เกิดจากการพัฒนาเครือข่ายอินเทอร์เน็ตนั้น ผู้ศึกษาพบว่าการใช้
งานอินเทอร์เน็ตในส.ป.ป.ลาวยังไม่แพร่หลายมากเท่ากับการรับสื่อจากโทรทัศน์ เนื่องจากการใช้
งานอินเทอร์เน็ตมีค่าใช้จ่ายสูง และมีข้อจำกัดต่อคนลาวมากกว่าสื่อโทรทัศน์ คือผู้ใช้งานต้องเป็นผู้
ที่มีความรู้ทางคอมพิวเตอร์ ภาษาอังกฤษ รวมทั้งต้องมีรายได้ที่มากพอ ดังนั้นจึงเกิดผลกระทบ
ภายในประเทศเพียงเล็กน้อยเท่านั้น

ผลต่อความมั่นคงภายในประเทศน่าจะเป็นประเด็นสำคัญที่รัฐบาลลาวจับตามองอยู่ เพราะ
ข้อมูลสนเทศ รวมทั้งเนื้อหาต่างๆ บนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตไม่มีหน่วยงานใดตรวจสอบ ข้อมูล
ข่าวสารต่างๆ ที่จะมาถึงผู้ใช้ในส.ป.ป.ลาวอาจบิดเบือน และไม่เป็นความจริง รวมไปถึงผลที่จะเกิด
กับกลุ่มผู้ใช้อินเทอร์เน็ตได้เป็นคนที่มีความรู้ความสามารถ และเป็นกำลังสำคัญต่อการพัฒนา
ประเทศในอนาคต ดังตัวอย่างของเว็บไซต์ <http://www.vientianetimes.com>

ผลที่ตามมาอีกเรื่องในประเด็นการพัฒนาเครือข่ายอินเทอร์เน็ตคือเกิดความเหลื่อมล้ำใน
การเข้าถึงสารสนเทศ และความรู้ กล่าวคือประชาชนในเขตเมืองซึ่งมีความพร้อมในโครงสร้าง
พื้นฐานด้านต่างๆ มีข้อมูลต่างๆ มากกว่า จะได้เปรียบประชาชนในเขตชนบทที่ขาดความพร้อมใน
ด้านนี้ ที่เห็นได้ชัดเจนคือประชาชนที่อยู่ในเขตกำแพงนครเวียงจันทน์มีความพร้อมในระบบโครง
พื้นฐานดีกว่า ประชาชนที่อาศัยอยู่ในแขวงอื่น ทำให้ประชาชนในเขตกำแพงนครเวียงจันทน์มีอัตรา
การรู้หนังสือ และรายได้เฉลี่ยมากกว่า